

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

3

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΑ ΧΑΜΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο Σαβί Μπουρντέν, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε βράδυ, περνούσε μέσα στην καμπίνα του "Αντρέ Μενιέ", για να φλυαρήσουν λίγο πριν από την ώρα του ύπνου.

Ήταν η μοναδική τους οχέδον απόλαυση από έξι μήνες τώρα που ενυδριάζει με τη μικρή τους κανονοφόρο στα ήμερα νερά του Μεκόνγκ. Ο Αλ την ημέρα, εξερευνηθούν με μεγάλη προσοχή τις άκτες, όπου οι φύλλες των μαύρων είχαν εγκατασταθεί και σκόρπιζαν την ερήμωση και τον δολέρο στις εγκαταστάσεις των λευκών. Κάθε τόσο λοιπόν έρωπε να έμπαιναν, για να διαλύουν τις συγκεντρώσεις τους και να ματαιώνουν τα σχέδιά τους. Κι' όσο έμπαιναν στο πλοίο τους δεν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο. Αλλά κάθε φορά που έπρεπε να βγούν στην ξηρά, ο θάνατος τους παραστέκε σε κάθε βήμα.

Προτού να συναντηθούν πάνω στο μικρό πολεμικό, ο Σαβί Μπουρντέν και ο Αντρέ Μενιέ, δεν γνώριζαν ο ένας τον άλλον. Αλλά τώρα εδρισκάνε μεγάλη ευχαρίστηση, αγκαλιάζοντας τη ζωή του Παρισίου, που τους φανταζόταν σαν ένα μακρινό όνειρο μέσα στη σημερινή μοναξιά τους.

Εκείνο το βράδυ, ο Αντρέ ήταν σκυθρωπός και συλλογισμένος. Από κάμποσο καιρό τώρα, δεν είχε λάβει γραμμάτια από την αγαπημένη του Φρανσουά, που την ελάτρευε περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο. Είχε σπολλώσει μάστιγα την καμπίνα του με τις φωτογραφίες της και την έλλειψη παντός, σε αναμνηστικές στάσεις, με όλων των ειδών τα κουστούμια, γοπητευτική, υπάροχη, σαν τις ατέλειωτες στροφές ενός θείου τραγουδιού.

Και ο Αντρέ δεν έκανε τίποτε άλλο από το να μιλάει ο.

Λόενα γι' αυτή στο φίλο του. Πολλές φορές, ο Σαβί είχε την έντονη πώς την έβλεπε ζωντανή ανάμεσα τους. Αλλά το όνειρο έδινε την ίδια στιγμή.

Αντίθετα με τον Αντρέ, αυτός δεν είχε κανένα για να τον γράφει, ούτε περίμενε τίποτε ποτέ. Ήταν μόνος, εντελώς μόνος στη ζωή.

Η συζήτηση κύλησε κι' έκεινο το βράδυ πάνω στο ίδιο θέμα.

— Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί δεν απαντάει στα γράμματά μου, ξανάλεγε κάθε τόσο ο Αντρέ.

Ο Σαβί έστεκε σωπαλός κι' ούτε έκανε καμιά προσπάθεια, για να διασκεδάσει τη λύπη του φίλου του. Στο τέλος, σηκώθηκε από τη θέση του και διευθύνθηκε με αργό βήμα προς την πόρτα.

— Πάω να κοιμηθώ, είπε. Θα ήταν καλύτερο να κούνη και συ το ίδιο.

Μερικές ημέρες αργότερα, χρειάστηκε να βγάλουν ένα άμυλο στην ξηρά. Τα άμυλα ούλοζαν από παντού. Ήταν φανερό ότι οι μαύροι έτοιμαζαν κάποια καινούργια επίθεση. Προς ποιά κατεύθυνση; Έπρεπε να το εξακριβώσουν.

Ο Σαβί έπαινε να διευθύνει ο ίδιος αυτό το άμυλο. Έφυγε κατά τα ημερώματα μαζί με μερικούς ναύτες μέσα σε μια μικρή βενζινοκάτο.

Ο Αντρέ περίμενε όλη την ημέρα με αγωνία την επιστροφή τους.

Τέλος, κατά το σούρουπο, η βενζινοκάτο πλεύρισε στην κανονοφόρο. Ένας-ένας οι ναύτες πήδισαν επάνω. Ο μόνος που έλειπε ήταν ο Σαβί.

— Σκοτώθηκε, κυδερήθη, ανέφερε ένας υπαξιωματικός με λυπημένη φωνή. Ένα δηλητηριασμένο βέλος τον βρήκε στην

το πλοίο του, για να μην έμεινε στο χέρι των μαύρων... Κι' αυτό ακριβώς μας έκοψε ν' άρνησούμε λίγο...

Ο Αντρέ Μενιέ ήταν τώρα δώδεκα μόνος. Η ψυχή του ήταν βαρειά από λύπη. Έπειτα από τη σιωπή της Φρανσουά, είχε χάσει και το μόνο άνθρωπο, που μπορούσε να του μιλήσει γι' αυτήν.

Ξενοώντας βαρειά τα βήματά του, περνούσε μέσα στην καμπίνα του Σαβί. Έπρεπε να καταγράψει τα πράγματά του, για να τα περιλάβει στην αναφορά που θα έστελνε στους προϊστάμενους του.

Ξαφνικά, ανασκίρτησε. Μέσα σ' ένα συρτάρι υπήρχαν μερικά γράμματά, που οι φακέλλοι τους είχαν το ίδιο γαλάζιο χρώμα, όπως και της Φρανσουά.

Ταράχθηκε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

Οχι, δεν τον γελούσαν τα μάτια του. Τα γράμματά αυτά ήταν της αγαπημένης του και απευθυνόταν σ' αυτόν τον ίδιο. Τι είχε συμβεί λοιπόν; Τι ήθελαν εκεί αυτά τα γράμματά;

Ο Σαβί τα είχε κλέψει, λοιπόν, και αυτός ήταν ο λόγος, που τον έκανε να νομίζει, ότι η Φρανσουά είχε πάψει να του γράφει.

Αλλά η πράξη του Σαβί τον φανόταν ακατανόητη. Την έξηγούσε της την βρήκε λίγα λεπτά αργότερα, φάγοντας μέσα στα χαρτιά του φίλου του. Πάνω σ' ένα μικρό κορσέ του Σαβί, διάβασε:

«Σεπτέμβριου: Ο Αντρέ μου μίλησε και πάλη για τη μητρό του. Είχε πολύ άμωρη. Θα ήθελα να μπορούσα να σκέπτομαι κι' εγώ μια τέτοια γυναίκα...»

«10 Οκτωβρίου: Μοι μιλάει πάντα για τη Φρανσουά, που διαδέχεται κομμάτια από τις επιστολές της. Βλέπω παντού τις φωτογραφίες της...»

«11 Νοεμβρίου: Τη γάμη δλο μου το είναι. Την σκέπτομαι όλες τις στιγμές. Απώσε την είδα στον ύπνο μου... Θέω μου, πόσο είναι δυστυχισμένη!... Την άνοιξη με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, σάτη τη γυναίκα που δεν τη γινώριζα καθόλου!...»

«15 Νοεμβρίου: Νομίζω πως θα τρελλάθω!... Ζω μόνο με τη σκέψη της Φρανσουά...»

«18 Νοεμβρίου: Κατάρθισα ν' αποζητήω μια έπιστολή της Φρανσουά... Ο Αντρέ δεν θα καταλάβει τίποτε...»

«3 Δεκεμβρίου: Έχω στα χέρια μου τέσσερα γράμματά της Φρανσουά... Τα διαβάζω και νομίζω, πως γράφει σε μένα... Είμαι τρελλός!... Αγαπάει ένα φανταστικό...»

Ο Αντρέ έκλεισε το κορσέ. Μια μεγάλη συμπίεση απλωνόταν τώρα μέσα στην ψυχή του...

Λίγη ώρα αργότερα, καθισμένος μπροστά στο γραφείο του, έγραψε στη Φρανσουά λίγα λόγια στην αλλοδαπή και θλιβερή ιστορία. Δεν υπονοητικόσε πια ξανά τον Σαβί, της εξήγησε. Ήταν ένας δυστυχισμένος, ένας τρελλός...

ΜΙΣΕΛ ΣΕΝΟΥ

Καταργείται το μάλαμα

Χάρης σε μια νέα εφεύρεση, τα οχήματα, καμήματα, τρέπες κλπ. στα σεντόνια, τα μαξιλάκια και τις πετσέτες ξενοδοχείων και νοσοκομείων επιδιορθώνονται γρήγορα και εύκολα με κομμάτια υφάσματος αλειμμένου με ειδική ουσία, που κολλούν γερά πάνω στο ρούχο, όταν περάσει κανείς από πάνω ένα ζεστό σίδερο.

Τό κυνήγι των πλαστών χαρτονομισμάτων

Τα κόλπα των παρακαρικών και ο έλεγχος των Τραπεζών

Μισό δισεκατομμύριο φράγκα. Αυτό το ποσό υπολογίζεται ότι αντιπροσωπεύουν τα πλαστά χιλιοφράγκα που πλημμύρισαν τελευταίως τη Γαλλία. Το έργο των παρακαρικών διευκολύνθηκε απ' το ότι δεν είχαν κυκλοφορήσει καθόλου πλαστά χαρτονομίσματα απ' το έτος 1933 κι' έτσι ο κόμος δεν έδουσιτούσε.

Πράγματι, τα χαρτονομίσματα που τυπωνόντουσαν στη Γαλλία είχαν ειδικό χαρτί με «φιλινγκράν», τετραχρωμία δύσκολη στη φωτογράφιση, κι' άλλες τεχνικές λεπτομέρειες που καθιστούσαν αδύνατη την παρακράση τους. Τα μεταπολεμικά όμως χιλιοφράγκα τυπώθηκαν στην Αμερική, σε χαρτί κοντρό, που βρίσκεται εύκολα στο εμπόριο. Και γενικώς, η εκτύπωση και τα χρώματά τους δεν παρουσιάζαν οποιουδήποτε δυσκολίας. Έτσι, τα πλαστά χιλιοφράγκα που κυκλοφόρησαν, ήταν τελειότερα απομιμήσεις των γνησίων. Μόνο τα ειδικά καττικά εργαστήρια μπορούσαν να τα ξεχωρίσουν με τα ευφύεστα μηχανήματά τους.

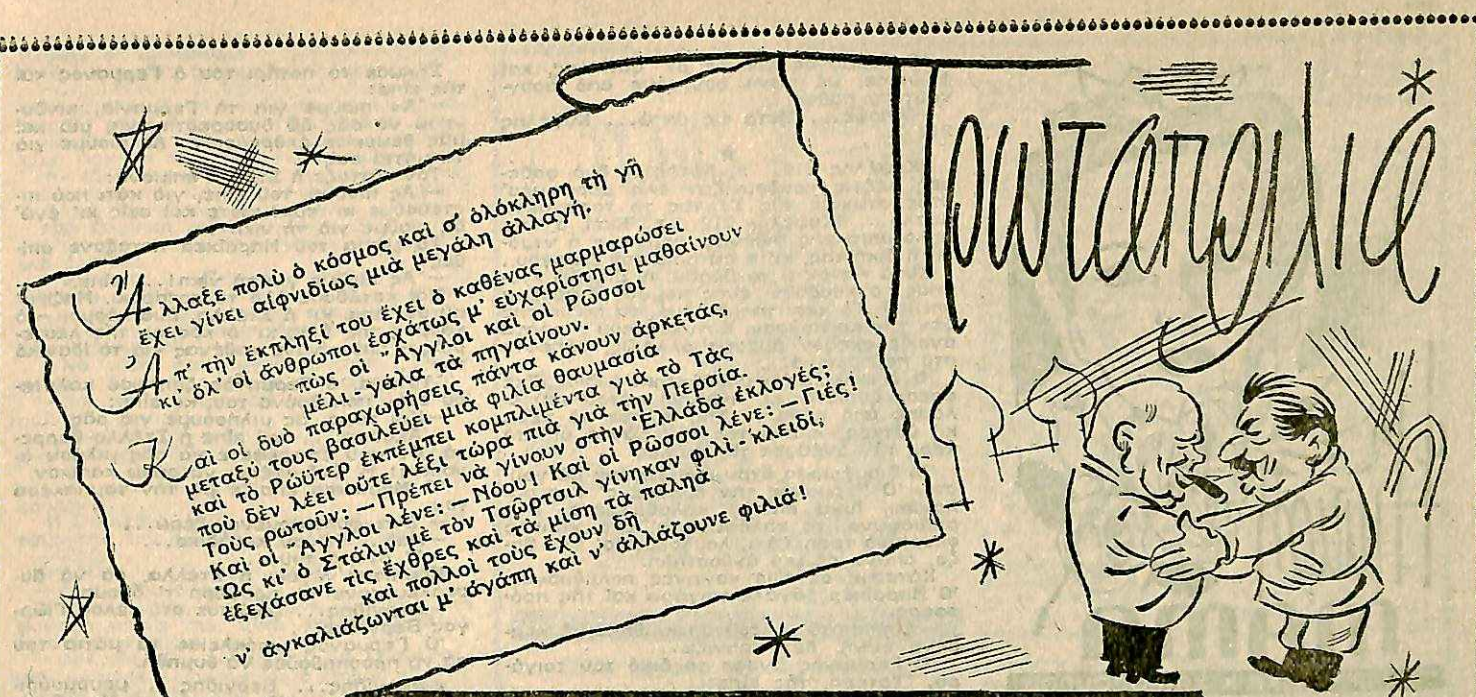
Ένα απ' τα μηχανήματα αυτά είχε ελάνθαστο «ρομπότ». Ας υποθέσουμε ότι κάποιο χαρτονομίσμα θεωρείται ύποπτο. Κάθεται ένα μικρό κομμάτι απ' το περιθώριό του και πιέζεται μέσα σ' ένα σωλήνα, που περιέχει ωριμένο χημικό υγρό. Σε δεύτερο στάδιο σωλήνα ρίχνεται ένα κομμάτι από χαρτονομίσμα εγγυημένα γνήσιο. Έπειτα βυθίζονται στους σωλήνες αυτούς δύο σύρματα συνδεδεμένα με το «ρομπότ». Αν τα δύο δείγματα χαρτιού είναι εντελώς ίδια, το μικρό νημα μένει σιωπλό. Στην αντίθετη περίπτωση, παράγει ένα χαρακτηριστικό ήχο, που προδίδει την πλαστοποίηση του εξεταζομένου χαρτονομίσματος.

Τα χρώματα των χαρτονομισμάτων είναι επιδέξια διαλεγμένα και δύσκολα ν' αναπαράχθουν φωτογραφικά. Για την εξέτασή τους, φωτίζεται το ύποπτο χαρτονομίσμα μ' ένα προβολέα, που του στέλνει τέσσερες χρωματιστές φωτεινές δέσμες: μπλε, πράσινη, κιτρινή και κόκκινη. Η ένταση κάθε δέσμης μεταβάλλεται μεθωδικά. Αν το χαρτονομίσμα είναι πλαστό, θα φανεί σαν λερωμένο έδω κι' εκεί με κατράμι, ενώ το γνήσιο δεν παρουσιάζει τίποτε το ύποπτο.

Άλλο μέσον εξέτασης είναι οι άορατες υπεριώσεις άκτινες. Αν εκθέσουμε στις άκτινες αυτές ένα χαρτί, ένα κρύσταλλο, ένα πομπόμια, ένα νυσάκι, θα το ίδουμε να λάμπει με ένα έγχαμο φαντασμαγορικό φωσφορισμό. Ο φωσφορισμός όμως αυτός δεν είναι πάντοτε ο ίδιος. Κι' έτσι, αναλόγως των διακυμάνσεων των, οι έπιστομίεςνες μπορούν να ξεχωρίζουν τα αληθινά διαμάντια απ' τα ψεύτικα, ν' ανακαλύπτουν τις νοθείες των τροφίμων, να διακρίνουν τη φρεσκάδα των αυγών, όπως να τα σπάσουν... Οι ίδιες λοιπόν άκτινες αποκάλυπτουν άμεσως τη σύνθεση των χρωμάτων και του χαρτιού ενός χαρτονομίσματος, όπως ώστε δεν μένει καμμία αμφιβολία αν είναι γνήσιο ή πλαστό.

Το «φιλινγκράν» είναι η διαφανής έκείνη εικόνα που υπάρχει μέσα στη μάζα του χαρτιού. Κανονικά, γίνεται κατά την κατασκευή του. Οι παρακαρικοί, που θέλουν να την απομιμηθούν, πιέζουν να την απομιμηθούν, πιέζουν το χαρτί δυνατά πάνω σ' ένα κλισέ της εικόνας αυτής κι' έπειτα το σιδερώνουν με ζεστό σίδερο. Κι' έτσι η εικόνα φαίνεται σαν πραγματικό φιλινγκράν, ή χρησιμοποιούν δύο χαρτιά κολλημένα μεταξύ τους, ανάμεσα στα οποία περιέχεται η εικόνα κομμένη σ' ένα λεπτό φύλλο τοιγογράφου. Τα «κόλπα» όμως αυτά αποκάλυπτονται με τις υπεριώσεις άκτινες, ή απλά με φωτογραφική μεγέθυνση με ειδικό χαρτί «κοντρό».

Τέλος, η εξέταση των ύποπτων χαρτονομισμάτων, του χαρτιού και των χρωμάτων τους, μπορεί να γίνει και με το «φασματογράφο», μια συσκευή δηλαδή που αναλύει το φάσμα οπτικά του.

Κι' οι 'Αμερικάνοι όμως με φινέτσα ζηλευτή αϊφινιδώς κι' αποτόμως άλλαξαν πολύ κι' αυτοί. Έχουν γίνει τελευταίως άθυρόστομοι πολύ και ή γλώσσα τους δουλεύει σαν ψαλλίδι, σαν ροδάνι, ή κατασκοπεία τώρα ούτε τους άπασχολεί και το μυστικό της βόμβας βούκινο το έχουν κάνει!

Μήρεμία και γαλήνη ζούνε πια στην Παλαιστίνη, πάει, πέρασε ή μόρα μ' ένα τρόπο ξαφνικό και ανάμνησ' είναι τώρα το «Παλαιστινιακό».

Όλοι τρόπους ντελικάτους αποκτήσανε κι' ωραίους και οι 'Αραβες δηλώνουν πως λατρεύουν τους Έβραίους!

Αλλαγή παρατηρείται σε ολόκληρη τη γη μά, χωρίς αμφιβολία, ή έν λόγω αλλαγή έχει γίνει στην Έλλάδα αισθητότερη ακόμα και οι Έλληνες δεν κρύβουν το μεγάλο τους καμάρι που ίδρύθη νέο Κόμμα μ' αρχηγούς τον Παρτασαλίδη και τον Ντίνο τον Τσαλδάρη! Κάθε μέρα, κάθε ώρα πέφτουν όλες οι τιμές, του ψωμιού τριπλασιάζουν κάθε τόσο τη μερίδα, μας υποσχεται ή Οδύνηρα πως θα κάνει διανομές και τις κάνει παρ' έλπίδα!

Τα ύφασματα μοιράζουν με ρυθμό πολύ ταχύ, δυόμισι δραχμές το βάζον το εισιτήριο του τράμ, τον Ζαχαριάδη μέλος των έγγράφουνε στη Χ και ο Γονατάς κι' ο Ζέρβας προσχωρούνε στο Έάμ! Στους μισθούς και στις συντάξεις γίνονται πολλές αύξήσεις κι' έτσι κι' οι συνταξιούχοι κι' οι υπάλληλοι επίσης από έσοχατοι που ήταν είναι πρώτοι απ' τους πρώτους, τρώνε, πίνουν κι' αποκτούνε κι' αυτοκίνητο δικό τους!

Τι αλλάξε ο κόσμος ξαφνικά σε μια βραδιά, είναι πλέον ύποβητα φαινόταν ήλιου, μα δεν χαιρόμαι καθόλου γιατί, δυστυχώς, πατρίδα, πρῶτη Ἀπριλίου!

Συνεργάτης Γ.

Εικονογράφησεις ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Συναδελφική αβρότης

Κλάρκ Γκέιμπλ, όπως έρχεσαι στο Άστυ της Παλλάδος μεθυσμένος, θα σ' αφοσιώσει τα θάλασα, ώμέ, καθ' όσον άπασ' οι γυναίκες συμπόσης της Έλλάδος ψυχή τε με κα σώματι ανήκωσιν σ' έμέ. Θα θραυση κέφι εις βάρος σου ολόκληρος ή κτίσις διότι ήβλυ, δύστυχη, ούδεν θα κατακτήσης, και αν προς τούτον τόν σκοπόν άγωνισθής ματαιώς εις πάσαν σου άπόπειραν θα τρώγης κυλοπήττας, κηρύττων δε τόν πόλεμον ένω του γοντέως θα ίδης μόνον ήττας!

Λάβε ούκοιν τους λόγους μου αυτούς τοίς μετρητοίς, έφ' όσον σ' άφορούν, και μάθε άπας διά παντός πως δύο γοντείς έντωθα δεν χωρούν.

Καζανοβέυς ένχώριος είμι, άναγνιτέ μοι, κι' έλλος ο γυναικόκοσμος όταν με βλέπει, (πει τρέμει, πλιν όμως και στο Χόλλυγουντ έάν (θα καταλεύσω πλειστους άστέρας ως έού θα καταρε- (ζιλεύω, τούθ' όπερ, ή συνάδελφε πιώξέ κι' ά- (γαπήτε, εις όλας γενικώς τάς βήμη θα κάμω (φλερτ άδέκαστον και ούτω οι του Χόλλυγουντ πεπρωτα- (γυνιστοι θα χάσουν τάς γυναίκας των.

Αλλά είμαι μεγαλόψυχος, γι' αυτό χω- (ρίς ν' άργήσω (δαιαν εύκαίριαν — (δολίγας θαυμαστρίας μου θα σοι πα- (ραχωρήσω (ραχωρήσω, — (Κλάρκ, πα- (ρηγοριάν!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

14ον 'Η Στέλλα σηκώθηκε κατά τις έπτά απ' το κρεβάτι της, αποφασιζόμενη: Μά, ναι! δεν ήταν άλλο λυσις... Θα πήγαινα στις δώδεκα στο (Πάνθεον)... Ήταν έτοιμη να τ' αφήσει όλα, αρκεί μόνο ο Γιώργος να ζούσε... 'Η ιδέα, η κοφτερή ιδέα πως μπορούσε να περάσει, στριφογυρίζοντας μέσα στο στήθος της με μανία, της κουρέλιασε την καρδιά...

Ο Μάρκος βγήκε νωρίς απ' το σπίτι, αφού είχε γυρίσει άργα την προηγούμενη νύχτα, φεύγοντας, είχε μουρμουρίσει στη Στέλλα κάτι μοσημένα πράματα για καινούριες του ενέργειες, χωρίς να χάνουν τίποτε θετικό ούτε τα λόγια, ούτε ο τόνος της φωνής τους... 'Η Στέλλα τον άφησε να φύγει, χωρίς να του πη τίποτα. Μέσα στην καρδιά της άναβε σιγα-σιγα μια κρυφή ελπίδα: 'Ισως ο Γιώργος να σωζόταν...

Βγήκε λίγο πριν απ' το μεσημέρι. Το ντύσιμό της ήταν απλό, το πρόσωπό της ήταν θλιμμένο, και τα μάτια της κομένα απ' την άγρυπνη δάκρυση νύχτας... Μ' αυτό δεν έμπορε να πη, στο Μπράι-κερ, έναν ψηλό Βαυαρό, με λεπτό μουστακάκι - είδος Κόνρατ - ο οποίος αντιμετώπιζόταν τον πόλεμο - να βρω και τα μάτια της υπέροχα και το πρόσωπό ζωγραφιά, και το κορμί αγαλάμα... 'Η Νέλλα, που συνώδευε τη Στέλλα, κι είχε κάνει τις συστάσεις, δε φαινότανε δίδου να προσβάλλεται απ' το γεγονός πως ο συνταγματάρχης πρόσεχε λιγότερο την ίδια και περισσότερο τη νεοφερμένη... 'Αντίθετα, μάλιστα, σε κάθε κομπλιμέντο του Γερμανού στη Στέλλα, τα μάτια της Νέλλας λάμπανε παρόξυνα, σά νάτανε γι' αυτήν ο θαυμασμός...

Στην τέταρτη μύρα, ο Μπράι-κερ έγινε κάτι χειρότερο από ευγενικός - έγινε τρυφερός:

— Κυρία, είπε στη Στέλλα με κάτι φοβερά γερονόφωνα γαλλικά που μιλούσε, είν' η πρώτη φορά που ξεκνάω πως βρίσκομαι τόσο μακριά απ' την αγαπημένη μου Πατρίδα.

— Και τι σάς κάνει να το ξεκνάτε αυτό, κύριε συνταγματάρχα; ρώτησε με προκλητική τσακινιά η Νέλλα, ενώ η Στέλλα σάπαινε κλωμή.

Ο Γερμανός γύρισε στιγμιαία την κοκκαλιάρικη φάτσα του στη Νέλλα, ύστερα στη Στέλλα, κι έκδηλωσε μονολεχτικά τον έρωτικό του θαυμασμό:

— Σεις!...

'Η Στέλλα έκανε πως δεν κατάλαβε. 'Ο Γερμανός, για να δώσει περισσότερο κύρος στον ενθουσιασμό του, τον υπογράμμισε μ' ένα πιάσιμο του χεριού της.

'Η Στέλλα τράβηξε το χέρι της, χωρίς θία μ' αποφασιστικά, και σηκώθηκε, φεύγοντας... Τη ρώτησε ο Γερμανός με φανερό λαχτάρα.

— Ναί, είν' άρνα... του αποκρίθηκε.

— Δεν θά σάς ξαναδώ;...

'Η Στέλλα έκλεισε τα μάτια της, γεμάτη πόνο και ντροπή... Και τότε, είδε μπροστά της το Γιώργο, ματωμένο, μπρούμυτα στο κοκκινισμένο χώμα του Σκοπευτηρίου, και τον υπαξιωματικό του αποσπασμένο να ζυγώνει με το πιστόλι στο χέρι για τη χαριστική βολή.

— Άνοιξε τα μάτια της, κι' είπε σταθερά: — Άν θέλετε...

Ο Γερμανός έσκυψε στ' αυτή της, και ψιθύρισε με φωνή που τρεμε από άσπυ-κράτητο πάθος:

— Άποψε... Μετά τις δατώ... Κυψέλης 212...

Κυψέλης 212... Αυτές οι δυο φοβε-ρές λέξεις κούδουνιζαν όλη μέρα μέσο της φωτιάς της Στέλλας το παρρημένο μυαλό... «Κυψέλη 212...» Εκεί, σ' ένα απλό σπίτι της Αθηνών, περιέμενε η ντροπή η δική της, κι' η υπέρτατη του Γιώργου.

Κατά τις δατώ το βράδυ, η Στέλλα χτύπησε το κουδούνι ενός κομψού δώροφου σπιτιού. Το χέρι της έτρεμε, τα πόδια της δέν την κρατούσαν. Ευτυχώς που η πόρτα άνοιξε σχεδόν άμέσως αλλοίως, θάπεφε στο πεζοδρόμιο...

Ο Μπράι-κερ την υποδέχτηκε ο ίδιος. Είχε φρεσκοκουρτίσει, κι' η λιγνή φάτσα του έλαμπε από πόθο... Της φίλησε το χέρι, κι' ύστερα, κρατώντας την πάντα απ' το χέρι, την ανέβασε τις σκάλες.

Το διαμέρισμα ήταν επιπλωμένο με νούστο... Ο Γερμανός την έμπασε σ' ένα σαλονάκι, λίγα έπιπλα καλοθελωμένα, ένα ραδιόφωνο, το τηλεφώνω σ' ένα χαμηλό σκυριανό τραπέζακι, λουλούδια σ' ένα βάζο, άπάνω σε μία ανθοστήλη.

Κάτσανε ος δυο κοντινές πολυθρόνες. 'Ο Μπράι-κερ έβγαλε τσιγάρα και της πρόφερε:

— Ευχαριστώ... του αποκρίθηκε με κομμένη φωνή. Δεν καπνίζω...

Ο Γερμανός άναψε το δικό του τσιγάρο. Ύστερα, της είπε:

— Πιρίεργο για μία κυρία να μ'ην καπνίζω...

— Δεν είμαι μοντέρνα κυρία, συνταγματάρχα...

Την κτύπησε μ' ένα βλέμμα γεμάτο άπορία κι' έλαφρα ειρωνικό. Έκείνη ένοιωσε να κοκκινίζουν τα χλωμά της μάγουλα:

— Καταλαβαίνω... Σας φαίνεται περίεργο για μία γυναίκα που δέχεται νάρθη στο διαμέρισμα ενός άντρα, μόνη της...

— Όχι... Δε θέλω να πω αυτό... Άλλωστε, ο άντρας αυτός που λέτε, έχει την τιμή να είναι αξιωματικός του γερμανικού στρατού... Μία γυναίκα που μπαίνει στο σπίτι του, έστω και μόνη της, δεν κινδυνεύει ποτέ...

Σύπασε λίγος, κι' ύστερα πρόσθεσε, πιο σιγά:

— Εκτός άν... 'Ο Γερμανός δε συμπλήρωσε τη σκέψη του. 'Αντί γι' αυτόν, τη συμπλήρωσε η Στέλλα, κυττάζοντάς τον στα μάτια με θάρρος:

— Εκτός άν προκαλέση η ίδια τον κίνδυνο... Δεν είν' έτσι, συνταγματάρχα;... Χαμονέλας ο Γερμανός, σβύνοντας το τσιγάρο του:

— 'Ισως... της αποκρίθηκε.

— Ύστερα, πήρε μία μπουκάλα με λικέρ, και γέμισε δυο ποτηράκια. Έδωσε το ένα στη Στέλλα.

— Ελπίξω να πίνετε τουλάχιστον... Έκείνη χαμονέλασε μελαγχολικά:

— Θα πω για να σάς ευχαριστήσω... μουρμουρίσε.

Υπό βροχή

Ένα βράδυ, που έβρεχε με το τουλούμι, ο Βάννος, παρεγγήθηκε με το Βάσο κι' ήρθανε στα χέρια. Άφου γρονθοκοπήθηκαν κάμποση ώρα, ο Βάννος έβριζε κάω το Βάσο και του κάλλησε την πλάτη στο έδαφος. Κρατώντας τον έτσι γερά του φώναζε:

— Παράδεχοσι πως σέ νίκησα;...

— Όχι! βρυκήθηκε ο Βάσος, που ήταν πολύ πεισματάρης.

— Α, έτσι; Πολύ καλά... Και εξακολούθησε να τον κρατάει κάτω, με το γόνα στο στήθος.

Πέρασαν αρκετά δευτερόλεπτα.

'Η βροχή εξακολουθούσε να πέφτη ραγδαία.

— Παράδεχοσι ότι σέ νίκησα; Ξαναρώτησε ο Βάννος το Βάσο.

— Όχι! ξεφώνισε και πάλι ο Βάσος.

Ο Βάννος δεν κρατήθηκε πιά.

— Άφου είνε έτσι, φώναξε στον άντιπάλο του, σηκώ μια στιγμή από κάτω να μπω εγώ στη θέση σου κι' έλα εσύ στη δική μου, γιατί... έγιναν μούσκεμμα!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Σήκωσε το ποτήρι του ο Γερμανός και της είπε:

— Άν πιούμε για τη Γερμανία, κινδυνεύω να σάς δω δυσχεστημένη, μία και μ'ας θεωρείτε έκθρους... Άς πιούμε για τα μάτια σας...

Τον κτύπησε η Στέλλα επίμονα:

— Άς πιούμε, του είπε, για κάτι που πιστεύουμε κι' ευχόμαστε και σεις κι' εγώ, άς πιούμε για τη νίκη!...

Τα μάτια του Μπράι-κερ πετάζανε οπίθεσ:

— Άς πιούμε για τη νίκη!... Είπε.

Και κατέβασε όλο το ποτηράκι. Μαζί μ' αυτόν, ήπιε κι' η Στέλλα. Δυο κόσμοι - ο κόσμος της βίας κι' ο κόσμος της λευτεριάς - που πίνανε καθένας για το ιδανικό του...

Ύστερα, ο Γερμανός ξάπλωσε καλύτερα στην πολυθρόνα του, κι' είπε:

— Και τώρα, άς μιλήσουμε για σάς...

— Άκούστε... του είπε η Στέλλα θαρρετά. Θα μ'ον επιτρέψετε να σάς μιλήσω άνοιχτά; Μ' ενδιαφέρει να σάω κάποιον...

Ο Μπράι-κερ έπαιξε με την ταμπακέρα του.

— Ένα φυλακισμένο, ξέρω... — Ναί... Έναν κατάδικο... — Τ' όνομά του;... — Κόμπιασε λιγάκι η Στέλλα, σά να δυσκολευόταν να προφέρει τ' όνομα.

— Βερνίλνις... ψιθύρισε στο τέλος. Γιώργος...

Ο Γερμανός μισόκλεισε τα μάτια του σά να προσπαθούσε να θυμηθεί.

— Βερνίλνις... Βερνίλνις... μουρμουρίσε. Ά, ναι... 'Ο γιατρός... Καταδικασμένος σέ θάνατο... Σοβαρεύτηκε άμέσως, και πρόσθεσε:

— Πολύ σοδάρ αυτό που μ'ον ζητάτε, ώραία μου κυρία... 'Η Στέλλα ένοιωσε πως έπρεπε να παλεμισθ' μ' όλη της τη δύναμη, μ' όλη τη μέση. Τούπιασε το χέρι, και του είπε, κυττάζοντάς τον στα μάτια:

— Όσο και νάμαι σοδάρ, θά το κάνετε, συνταγματάρχα!...

Ο Μπράι-κερ ρούφηξε δεύτερο ποτηράκι προτού απαντήσει:

— Καταδικασμένος σέ θάνατο... Πως να τον σώσω;... Άπό στιγμή σέ στιγμή μπορεί να διαταχθ' η εκτέλεσή του... Ένα κρύο μούδιασε τη ραχοκοκαλιά της Στέλλας:

— Δεν πρέπει ν' άφιστε να γίνη αυτό!... φώναζε με δύναμη. Είσατε άνωτέρως άξιωματικός σ' άς... Ες, διοικητής σ' άς Χαϊδάρι... 'Η έπιρροή σας είνε μεγάλη... Κολακευμένος, ο Γερμανός άφινε το χέρι του στο δικό της χέρι, που τούσφινγε με δύναμη.

— Ναί... 'Ισως... της αποκρίθηκε. Μπορώ ν' αναβάλω την εκτέλεσή... — Νά τη ματαιώσετε!... Μπορείτε να τον συγασέψετε... — Είν' επικίνδυνο αυτό που μ'ον ζητάτε... Κινδυνεύω τη θέση μου... 'Ισως και τη ζωή μου... Ένοιωσε πως η ώμορφιά της μόνο θά νικούσε. Ζύνωσε στο πρόσωπό της πολύ κοντά στο δικό του, και του ψιθύρισε:

— Δεν βρίσκετε πως αείζει τον κόπο;... Μεθυσμένος απ' το άρωμα της άναίνους, της που του χάιδευε το πρόσωπο, ο Μπράι-κερ την άγκάλιασε. Έκείνη εγκαταλείφθηκε στα χέρια του με άποτροπισμό, κλειστά τα μάτια.

— Είσατε μία επικίνδυνη οειρήνα... μουρμουρίσε ξεφρενισμένος ο Γερμανός, νοιώθοντας το ανάλαφρο κορμί της να βαράει στα χέρια του.

Και τα χείλια του, τα βάνουσα γεμάτα του χείλια, γυρέψανε δίφασμένα τα δικά της.

Άπότομα, η Στέλλα ξεφύγε απ' την άγκαλιά του. Κατακόκκινη, ντροπισμένη, με το στήθος της που άνεδοκατέβαινε λαχλαχισμένο, με τα μάτια της χαμηλωμένα, φώναζε:

— Μ'ον δίνετε το λόγο σας πως ο Βερνίλνις δεν θά πάθη τίποτα;... Τρελλός άπό πόθο, ο Γερμανός είχε σηκωθ' απ' την πολυθρόνα του και την είχε ξαναπαράσει στα μπράτσα του. Τη φίλουσε παντού, στα μάγουλα, στα μαλλιά, στο ντεκολτέ της.

— Ναί... — Ναί... μούγκρισε.

Με τη δύναμη που της έδινε η άπόγνωση, η Στέλλα κατάφερε να τον σπρώξει μακριά.

— Μόνο άμα ο Γιώργος είν' ελεύτερος!... του φώναζε.

— Σας δίνω το λόγο μου πως θά κάνω ό,τι περνάει απ' το χέρι μου... — Δέ μ'ον φτάνει... — Δέ σάς φτάνει ο λόγος της στρατιωτικής μου τιμής;... 'Η Στέλλα θέ ήλπιζε να τραβήξη το σκονί:

— Τά πράματα αλλάζουν άπό μέρα σέ μέρα... του αποκρίθηκε. Μπορεί αύριο να

πέσετε σέ δυσμένεια... Νά μετατεθείτε... Ο Γερμανός άρχισε να θυμώνη:

— Λοιπόν;... Τι θέλετε να γίνη; Περισσότερο απ' το να σάς δώσω το λόγο μου πως θά κάνω ό,τι μπορώ δε γίνεται... 'Η Στέλλα κατάλαβε πως ο Γερμανός είχε άρξισι να χάνη την ύπομνη του. Στην έξουσία του βρισκότανε, μονάχη της, άπορρατευτη. Κι' ο Γιώργος στη φοβερή φυλακή, καταδικασμένος χωρίς έλπίδα... Μία ξαφνική σκέψη σπάθηκε σάν άστραπη στο σκοτισμένο της μυαλό. Μία σκέψη, μία έλπίδα:

— Άκούστε... είπε στο Μπράι-κερ. Σας πιστεύω... θά κάνετε, λέτε, ό,τι μπορείτε... Κι' άν δεν καταφέρετε να τον σώσετε, θά πη πως σκοντάψατε σέ άνυπέρ-όλντο έμποδίο...

— Νά τώρα που λογικευθήκατε... μούγκρισε ο Γερμανός, λιγάκι μαλακωμένος.

— Ναί, θά σάς ζητήσω μία χάρη... Δέ θά μ'ον τ'ην άρνιθώτε... — Άν είνε στο χέρι μου... — Άπόλυτα θέλω να δώ τον κατάδικο... — Στο Χαϊδάρι;... Άδύνατο!... Ξέρετε πως απαγορεύεται αύστηρά κάθε έπιχειρώνια... 'Η Στέλλα ζύνωσε το Γερμανό, και, κυττάζοντάς τον στα μάτια, μουρμουρίσε:

— Έδώ!... Όχι δά!... Αυτό έλειπε!... — Είνε τόσο δύσκολο;... Κατανικώντας την άποστροφή της, τη φοβερή άπδία της, είχε σχεδόν εγκαταλείψη στα χέρια του.

— Άπλάσθ, δεν τ'ον βρίσκω κι' άδύνατο... μουρμουρίσε κλονισμένος ο Μπράι-κερ.

— Θά τηλεφωνήσετε να σάς τον στείλουν έδώ, για να τον άνακρίνεται μόνος σας... Έτσι, θάχω την εύκαιρία να τον ξαναδώ μία φορά, κι' άν είνε γραφτό να πεθάνη και να μ'ην τ'ον ξαναδώ πιά ποτέ, θά διατηρήσω για σάς τη μεγαλύτερη εύγνωμοσύνη...

Ο Γερμανός την κτύπησε με μία ματιά κοφτερή σά λεπίδα:

— Τ'ον άναπαύε;... Μ' ελκρινίσει, γεμάτη άυθορμητισμό, η Στέλλα αποκρίθηκε, κυττάζοντάς τον στα μάτια:

— Ναί! — Και σέ φοδόςσατε μήπως αύτή η όμολογία σας ζήμωρη την ύπόθεσή του!... — Γιατί;... — Μά, δίολε!... Σας έδωσα να καταλάβετε πως μ' άρέσετε, ύπερβολικά, όπως καρμιά γυναίκα ως τώρα... Δέ βρίσκετε πως αύτο που ζητάτε είνε πολύ;... — Πολύ... — Όυσικά... Πρέπει νάμαι περισσότερο άπό ίππότης για να σάς φέρω μπροστά μου σ' έπαρση με τ'ον έραστή σας!... 'Η Στέλλα χλωμάσε σά νάφανε σκαμπήλι:

— 'Ο Γιώργος δεν άτανε κι' ούτε θά γίνη ποτέ έραστής μου!... φώναζε έπίσημα. Γι' αύτο σάς δίνω το λόγο μου... Είμαι τίμια γυναίκα, κι' ο λόγος μου αείζει τουλάχιστον όσο κι' ο δικός σας!... Ο Μπράι-κερ την κτύπησε για λίγο. Ύστερα σηκώσε τους ώμους του, ζύνωσε το τηλεφώνω και σκαμπήσε έναν άριμό:

— Έμπρός... είπε γερμανικά. Έσείς, Νάσεν;... Έδώ Μπράι-κερ, διοικητής. Άκούστε, είν' άνάγκη ν' άνακρινώ μόνος μου, άμέσως, τον κατάδικο Βερνίλνις, καταδικασμένο σέ θάνατο... Ναί... Τη Βερνίλνις... Στείλτε τον μου με το αύτοκίνητο στο σπίτι μου... Νά φρουρηθ' καλά... Όλοι αύτοι οι άνδρες του βουνού είν' επικίνδυνοι μάλιστα βρούσανε τον άέρα που είχε γίνη κλωμή, όταν τον βρήκε κάποτε να χαριεντίζεται και να παίζει με την ώραία 'Ιφιγόνη.

Έκλεισε το τηλεφώνω ο Γερμανός και ηλπίασε τη Στέλλα:

— Είσ' ευχαριστημένη τώρα;... τη ρώτησε μ' ένα χαμονέλωτο που προσάφανε να το κάνει έρωτικό, και που δεν κατάφερε να το κάνει παρά μόνον έρωτικό.

— Ναί... του αποκρίθηκε με κόπο. Ξέρετε να κρατάτε το λόγο σας... Της έπιασε το χέρι:

— Θά κρατήσατε και σεις το δικό σας;... 'Η Στέλλα έκλεισε τα μάτια με ντροπή, μ' άποτροπισμό:

— Ναί... ψιθύρισε.

Ο Γερμανός έβγαλε τη ζώνη του με το πιστόλι και την άκούμπησε στο σκυριανό τραπέζακι. Ύστερα κάθισε στο ντιβάνι, και την τράβηξε δίπλα του.

— Θά μπορούσε τώρα ένα ποτηράκι άκόμα, της είπε με κέφι, στην ύγεια αύτου του μεγάλου σας πλατωνικού έρωτα;... 'Η Στέλλα πήρε το ποτηράκι με χέρια που τρέμανε.

— Στην ύγειά του... μουρμουρίσε.

Μέσ' στο κεφάλι της, ένα σφοδρό σκέψις χοροπηδούσανε. Μά μέσα σ' όλες, πάνω απ' όλες, μία κυριαρχούσε: Θά ήλπιζε το Γιώργο!... Σέ λίγο ο Γιώργος θάτανε μπροστά της...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Στα κύματα της άφριμένης θάλασσας

«Τενέδιος στήλητης». Με τη φράση αύτή έχα-ρακτηρίζαν στην αρχαίωση εκείνους που είχαν το ψεδος στα χείλη και το δόλο στην ψυχή.

Το Ιστορικό της έκφρασεως αύτης είνε πολύ περίεργο και άνάστησι στην Τρωική έποχή, δ Κύνιος, ο όποιος, κατά την παράδοση, ήταν υιός του Ποσειδώνος. 'Ο Κύνιος είχε υιό άνομαζόμενο Τένητα, που διακρινόταν για την όμορφιά του, την άνδρεία και την εύγένεια των αλσθημάτων του. Όταν πέθανε η γυναίκα του η Πρόκλεια, ο βασιλεws των Κολωνών παντρεύτηκε για δεύτερη φορά την κόρη του Κραγύσου Φιλονόμη.

Ο γάμος αύτός έγινε άφορμή να έπαναληφθ' το δράμα που είχε συμβη μία άλλη έποχή, με ήρωες τ'ον 'Ιππόλυτο και τη Φαίδρα. 'Ο άρσας έβριζε Τένης με το ύπεροχο κεφάλι και το άθλητικό παράστημα ένένευσσε στη μητριά του ένα σφοδρό κι' άθέμιτο πάθος... 'Η Φιλονόμη είχε γίνη σκιά του Τένητος. Τον παρακολούθουσε παντού και ήλπιζε τρομερά άμα τον έβλεπε να στήζει μ' άλλη γυναίκα.

Ο θελκτικός έβριζε άπονηρεως άκόμα άπαντού στις διαχύσεις της μητριάς του με την ίδια τρυφερότητα και άνυπόστατη την άφνει να γέρνη το κεφάλι της στον ώμο του και να του χατέυη τα σγουρά του μαλλιά.

Άλλά ένα βραδάκι η Φιλονόμη ξεφρελλωμένη από τις μεθυστικές μωρωδίες του άνακτορι-κού κήπου κι' άπό την παρουσία του άρσας νέου, τον άγκάλιασε με παραφορά και τού έξω-μολόγησε με σθεσμένη φωνή το πάθος της.

Ο νέος άμας την έσπρωξε προς τα πίσω με άποτροπισμό και συγχρόνως θυμήθηκε τις σπινές μαζί της. Θυμήθηκε την παραχή της όταν τον συναντούσε στους διαδρόμους, θυμήθηκε τη συγκίνηση που δόκλωνε, όταν έσπλωνε κάτω από ένα δέντρο και θυσιμήσει στους ρεμβασμούς της, άκουγε τα βήματα του και τον άντικρύζε έσφονικά μπροστά της. Θυμήθηκε τέλος πόσο είχε γίνη κλωμή, όταν τον βρήκε κάποτε να χαριεντίζεται και να παίζει με την ώραία 'Ιφιγόνη.

Καταλάβαινε τώρα τα πάντα βλέποντας τη γυναίκα αύτη γονατιστή να του ζητάη για έλεη-ποίηση την άγάπη και τα φίλια του, με χείλη που άφρικαν από ήρωη και με στήθη, μέσα σ' άποια κόχλας ο άνομος πόθος.

'Η Φιλονόμη δεν ήταν άσχημη. Άγχιθέτως είχε την άγρια εκείνη συναρπαστική όμορφιά που πυρπολεί την καρδιά των άνδρων. Κι' έπρεπε νάχη κανείς την παρρηνική άγνότητα του Τένητος, για να περιφρονήση τα γλυκά χείλη της γυναίκας που του έδινε τόσες ύποσχέσεις τρελής άγάπης.

Άλλά ο Τένης σκέφθηκε τον άστυχρό πατέρα του και κρύβοντας το πρόσωπό του στις πάλμες του, άπέκρουσε τον ένοχο έρωτα με άπδία που μπορούσε να εξαργώσει όλη μόνον την περιήραν μητριά του, αλλά και κάθε άλλη γυναίκα.

— Καταραμένη γυναίκα, που συνέλαβες το άνομώτερο σχέδιο, να βάλης ένα παιδί να άτιμώση τον 'Ιδιο τον πατέρα του, εύχαρίστας θά σέ παρέδωδα με το 'Ιδιο μου το χέρι στον ήλιο, άν δεν συλλογίζουνα ότι σέ έπια κάποτε μητέρα, της φώναζε το τίμιο βασιλόπουλο. Φύγε λοιπόν και π'ήγαινε να κρύψης το αίμα σου σέ καμιά σκοτεινή τρύαλη, έχοντας για μόνη συντροφιά τις άράχνες και τα παντίκια.

Και μετά τα περιφρονήτικά αύτά λόγια ο Τένης έφυγε γρήγορα, χωρίς να ρίξη ένα βλέμμα στη γυναίκα που σφάδαζε μπροστά του από έρωτα, από πόθο.

Κατόπιν αύτου τα χείλη εκείνα που διψούσαν τα έρωτικά φίλια και ψιθύριζαν λόγια άγάπης, άφρισαν από λύσσα κι' άνοιξαν για να πούν τις πιο τρομερές άπειλές και κατάρες. Τα λιγωμένα πριν λίγη ώρα μάτια της Φιλονόμης, πετούσαν τώρα φωτιές μίσους και καθρόφτιζαν σχέδια έκδικήσεως. Και την ίδια εκείνη νύχτα ο Κύνιος, δέχθηκε το πιο σκληρό πλήγμα που μπορούσε να συντρέψη ένα αύτονο, έναν πατέρα. 'Η βασιλίσσα παρουσιάσθηκε με σχιωμένα ρούχα μπροστά του και του κατάγγειλε, ότι ο Τένης, ο υιός του, τον όποιο είχε τόσο στοργικά περιποιηθ', άπεπειράθη να κηλιδώση την τιμή της. Για να πιστοποιήση μάλιστα τα λόγια της, διάταξε να φέρουν τον πρώτο αύλητή των άνακτόρων, που κατήγετο άπό τη νήσο Λεύκοφρον. Κι' εκείνος με όρκο βεβαίωσε ότι όπηρε έμάρτυς της σκηνης που διηγήθηκε η βασιλίσσα και ότι την έσως ο ίδιος άπό τα χέρια του νεαρού βασιλόπαιδος.

Στον παροδισμό της όργης του έπάνω ο Κύνιος έδωσε διαταγή να συλληφθ' ο Τένης. Μά οι αύλικοι που λάτρευαν το βασιλόπουλο, παρακάλεσαν τον Κύνιο να μ'ην κηλιδώση την πορφύρα του με το αίμα του παιδιού του, ούτε να το καταδικάσει χωρίς ν' άπολογηθ'. — Έστω, άπάντισε ο βασιλεws, άφου σκέφθηκε λίγο. Άς άφήσουμε τους Θεούς, να κρίνουν!

Και διάταξε να βάλουν τον δ'ιθεν ένοχο σ' ένα κιβώτιο και να τον ρίξουν στη θάλασσα.

Ο Τένης είχε και μία πιο μικρή άδελφή την 'Ημιθέα, που ήλκυσε καθαρά απ' ήταν άποφασισμένη να συμμεριση την τύχη του άδελφού της. Κι' έτσι τα δυο άδέρφια εγκαταλείφθηκαν στη μανία της θάλασσας.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες το κύμα τους έφερνε έδώ κι' εκεί... Ένα πρωί τέλος η θάλασσα τους έβριζε σέ μία έρημη άκτή. 'Η αύτη τους είχε οδηγήσει στην Λεύκοφρον. Ένα μικρό νησάκι άπέκιντι άπό τα παράλια της Μ. Ασίας, το όποιο άπό το όνομα του Τένητος, που τον άνακρίψαν βασιλέα οι κάτοικοι του τόπου, άνομαζόθηκε Τένεδος.

Στο δραματικό αύτο γεγονός όφειλε η Τένεδος τη σημερινή της όνομασία και ο Τενέδιος αύλητής, το τυφλό όργανο της Φιλονόμης, την κακή του φήμη...

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

Οι ύδατοφράχτες της 'Ολλανδίας

Όπως θά ξέρετε ένα μεγάλο μέρος των όλλανδικών παραλίων είνε χαμηλότερα απ' την επιφάνεια της Βορείου Θάλασσας, κι' έχει γίνη γ' κατοικήσιμη και καλλιεργήσιμη χωρίς σέ ένα σύστημα ύδατοφράχτων, που εμπόδιζε τη θάλασσα να το κατακαλύψει. Σ' αύτή την περίπτωση βρίσκειται κι' η νήσος Βάλχερεν, που είχε έπονομασθ' (κ'ίπος της 'Ολλανδίας). Ύπρχαν σ' αύτην περί το 1000 σπύ-ματα 450 άνορθκτάματα και 1.000.000 στρέμματα εύφορου έδάφους.

Στον πόλεμο άμας, η συμμαχική άεροπορία βομβάρδισε την Βάλχερεν, το Νοέμβριο του 1944, γιατί είχε γίνη ένα σημαντικό όχυρο του γερμανικού άυτι-κού Τείχους. Οι ύδατοφράχτες έπαθαν τότε σάδρες ζημιές. Όταν ύποχωρούσαν οι Γερμανοί, συμπλήρωσαν την καταστροφή τους, για ά πλημμυρίζουν τα όλλανδικά έδάφη και να παρεμποδίσουν την πρόελαση των Συμμάχων. Έτσι, το άραίο νησί χάθηκε, σκεπάθηκε όλότελα απ' τη θάλασσα.

Το Δεκέμβριο του 1944, οι 'Ολλανδοί είδικοί άρχισαν μία συστηματική έργασία, για να ξαναορθώσουν τους ύδατοφράχτες και ν' άποζήρουν τις έκτάσεις αυτές. Έργάσθηκαν άδιάκοπα επί 7 μ'ηνες, με τη βοήθεια ξένων μηχανικών και με υλικά που χορήγησαν οι Σύμμαχοι. Στη δουλειά αύτη, οι ξένοι έργάτες δοκίμα-θηκαν και άπέτυχαν. Είπε μία τέχνη παλιά, που την έξερουν μόνο οι έντόπιοι και που μεταβιβάζεται άπό πατέρα σέ παιδί. Οι σύγχρονες πρόοδοι της μηχανικής δεν την έχουν έμπνευσει σκεδόν καθόλου. Οι έργάτες σκαμπάζουν στρώματα άπό πλεγμένα κλαδιά και γεμίζουν κατόπιν τα κενά τους με άμμο. Έτσι δημιουργείται ένα τεϊχος στερεό κι' άδια-ροστο απ' τη θάλασσα.

Άφου άπομονώθηκε έτσι η πλημμυρι-μένη έκταση, με κλίμας δυσκολίες και κινδύνους απ' τις νάγκες που είχαν δια-σπείρει παντού οι Γερμανοί, άρχισε η άν-άλυσις του νερού από άπέμεινε μέσα στην κλειστή έκταση έσκαφη. Ύπολογίζεσαι ότι θά διαρκέσει 6 μ'ηνες, μολονότι οι άντρες άπορροφούν 500 τόννους νερό στο έσπτό. Έπειτα θά χρειασθούν άλλα 5 χρο-νια, για ν' άπολλασθ' το έδαφος απ' το άλάτι και να γίνη καλλιεργήσιμη.

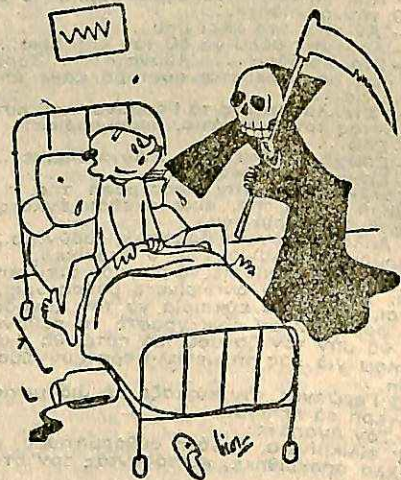
ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ
χωρίς... έδαφος!

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι
ἔδαφος ζητᾷ ἀπὸ τὸν καλ-
οργητὴ πολλά καὶ τοῦ

ο οβέρκο. Γαρνίρστε κα
 μέ παχειά γούνα. για
 ε τὸ μέρος τοῦ σώ πο
 μέση. Ἄν εἶνε πολὺ κοι

Μὴν παίρνετε ποτέ τὰ διάφορα χάρι
λαμβάνονται, χωρίς τὴ γνώμη ἑνὸς εἰ

• • • • •
• • • • • τὸ γιὰ κῆ τοῦ παλτοῦ σ
• • • • • Ὁ κορμός. — Ἐννο
• • • • • ματος ἀπ' τὸ λαιμὸ ὡς
• • • • •

... λαμπρό... καμπλοπα-
... πούδρα και λίγο φτια-
... λούζες ανεβαστές ή που-
... κάδες. Αποφεύγετε το
... κολλίε όχι λεπτά, αλλά
... για να σας γίνουν εύκολα

τα με αερα, με κινήσεις ελεύθερες κι εφ' όσον είναι μακροχρόνως. Έχετε υπ' όψη, ότι ο σπασμογόμος ωφελείται πολύ απ' το τρίψιμο ένα γάντι βρεγμένο με τονωτική λοσιόν. Τα κρύα ντους. Υπάρχουν επίσης τα ειδικά λουτρά και οι ορμονοθεραπείες, αυτά όμως με

τα με αερα, με κινήσεις ελεύθερες κι εφ' όσον είναι μακροχρόνως. Έχετε υπ' όψη, ότι ο σπασμογόμος ωφελείται πολύ απ' το τρίψιμο ένα γάντι βρεγμένο με τονωτική λοσιόν. Τα κρύα ντους. Υπάρχουν επίσης τα ειδικά λουτρά και οι ορμονοθεραπείες, αυτά όμως με

τα με αερα, με κινήσεις ελεύθερες κι εφ' όσον είναι μακροχρόνως. Έχετε υπ' όψη, ότι ο σπασμογόμος ωφελείται πολύ απ' το τρίψιμο ένα γάντι βρεγμένο με τονωτική λοσιόν. Τα κρύα ντους. Υπάρχουν επίσης τα ειδικά λουτρά και οι ορμονοθεραπείες, αυτά όμως με

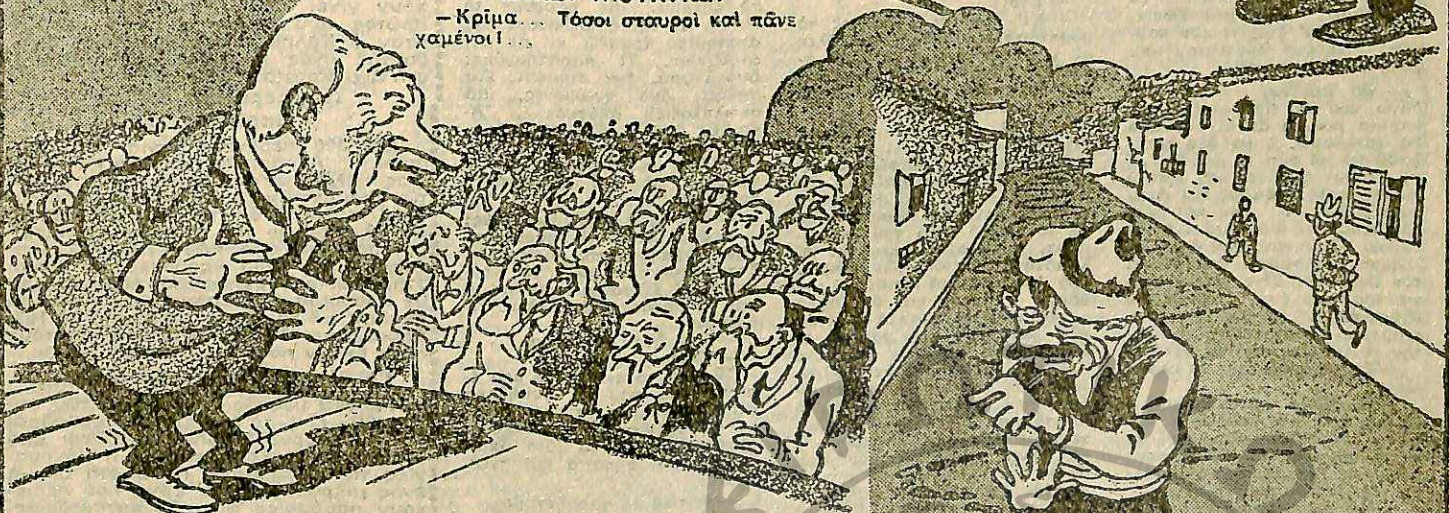
τα με αερα, με κινήσεις ελεύθερες κι εφ' όσον είναι μακροχρόνως. Έχετε υπ' όψη, ότι ο σπασμογόμος ωφελείται πολύ απ' το τρίψιμο ένα γάντι βρεγμένο με τονωτική λοσιόν. Τα κρύα ντους. Υπάρχουν επίσης τα ειδικά λουτρά και οι ορμονοθεραπείες, αυτά όμως με

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΣΥΝΑΥΛΙΑ
 ΘΕΑΤΡΟΝ
 ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ
 ΣΥΝΑΥΛΙΑ

—Περίεργοι... Ἐγὼ εἶμαι με
τὴν Κυβέλη... Πῶς βρέθηκα με
τὴν Κοκοπούλη:

— Κρίμα... Τόσοι σταυροί και πάνε χαμένοι!

Σοφούλης : 'Από ἐμᾶς τοὺς νέους περιμένει ἡ Ἑλλάς...

Ὁ Μεθυσμένος: Κορόϊδο εἶ-
μαι νὰ ἐκδηλωθῶ, ἀδερφάκι! Καὶ δε-
ξιά πότω καὶ Ἀριστερά...

—Βρέ να πάρη η όργη! Να μη βρεθθ ένας γλωσσολογικός να τους εξηγήση ότι είμαστε «ξένοι Παρατηρηταί»...

Ὁ ὑποψηφίος: Καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀτομικὴ ἐνέργειαν θὰ φέρω στὸ χωριό σας!...

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΡΑΦΑΕΛ ΛΑ ΣΕΡΝΑ

Ο μεγάλος Ισπανός ταυρομάχος Ραφάελ Λά Σέρνα δεν ήταν μόνο ένας περίφημος «τορεάδωρ» με θρυλικούς θριάμβους. Ήταν κι ένας ακατανίκητος Δόν Ζουάν με συγκλονιστικούς έρωτες. Για τη πολυκύμαντη ζωή του έχουν γραφτεί πολλά βιβλία, που μοιάζουν με γκπευτικά μυθιστορήματα...

Ο Ραφάελ Λά Σέρνα κατακτούσε τις γυναίκες με την εξαιρετική ωμορφιά του και το άρρηκτο πάθος του. Δεν ήταν σκληρός και βίαιος στα αισθήματά του και δεν έμενε άσυγκλιτος από την γυναικότητα και την αφοσίωση μιας έρωτευμένης γυναίκας καρδιάς. Είχε ευγενικούς τρόπους, λεπτό και θεατρικό πνεύμα και αριστοκρατικές προτιμήσεις. Ήταν ένας «δανός» του στίβου, που έπαιζε με τον έρωτα και το θάνατο.

«Γνώρισα τον ήρωα Ραφάελ, αναφέρει ο βιογράφος του Χουάν Μαράνιο, την άνοιξη του 1907, την εποχή δηλαδή που βρισκόταν στις μεγαλύτερες δόξες του. Ήταν ένας κομψός νέος είκοσι οκτώ χρόνων, που άκουσες τ' αρμάρια, την παγωμένη ασπρίδα και τα λουλούδια. Ποτέ δε φορούσε το ίδιο χρυσοκέντητο κοστούμι του ταυρομάχου και ποτέ δε χρησιμοποίησε το ίδιο σπαθί. Τά ήθελε όλα καινούρια! Κρατούσε πολλά, πάρα πολλά χρήματα κι έτσι μπορούσε να ικανοποιήσει την κάθε ιδιοτροπία του.

«Ο Ραφάελ, τότε είχε κατακτήσει την καρδιά της Ροζαρίο Αρεγκόν, που θεωρείται ως η πιο μεγάλη ηθοποιός της Ισπανίας. Οι δυο έρωτευμένοι ήσαν τα είδωλα του κοινού. Οι φίλοι του ταυρομάχου πίστευαν ότι η Ροζαρίο ήταν η μεγάλη εγγραφή της ζωής του, ύστερ' από τ' αναρίθμητα ειδύλλια που με άλλες γυναίκες, κι' όλοι περιέμεναν το γάμο του με τη διάσημη ηθοποιό. Μα ο Ραφάελ δεν αποφάσιζε να βάλλει ένα τέλος στις αισθηματικές του περιπέτειες.

«Μόνο μ' έμένα θα ζήσης ευτυχισμένος, του είπε μία μέρα η Ροζαρίο. «Αν μ' εγκαταλείψεις, έχω το προαίσθημα ότι ή μοίρα θ' σε τιμωρήσει με τον πιο σκληρό τρόπο...»

Κι' όπως αποδείχθηκε, τα λόγια αυτά της μεγάλης ηθοποιού ήταν προφητικά. Ο Ραφάελ δεν την άκουσε και βρήκε ένα φρικτό και τραγικό τέλος.

Το καλοκαίρι του 1908 θριάμβευσε στο στίβο της Βαλένθιας, μακριά από τη Ροζαρίο Αρεγκόν, που είχε μείνει στη Μαδρίτη, όταν μία μέρα γνώρισε τυχαία τις τρεις αδελφές Φερνάντεζ. Αυτά τα τρία κορίτσια της Βαλένθιας, η Ένκαρναθιόν, η Μαριανίτα και η Μαργκίτα, ήσαν περίφημα χαρακτήρα τους και την αίσθησή και φρόνησή τους. Η μητέρα τους, η Δόνα Ανγκουστίας, τους θαύμαζε άγρια και τρομακικά τους θαύμαστές τους.

«Ο Ραφάελ, γράφει ο Μαράνιο, έδειξε άμέσως μία ιδιαίτερη συμπάθεια στη Μαργκίτα, που ήταν η νεώτερη από τις τρεις αδελφές. Μα η ωμορφιά του και η αγνή του είχαν θαυμάσει και τις τρεις! Ούτε η Ένκαρναθιόν θ' αποφάσιζε να υποχωρήσει για χάρι της μικρής αδελφής της, ούτε η Μαριανίτα ήταν διατεθειμένη να κρύψει την αγάπη της στο βάθος της καρδιάς της και ν' αφήσει να της πάρουν οι αδελφές της το δημοφιλή ταυρομάχο.

«Ετσι, άρχισε μεταξύ τους μία αντιζηλία με φοβερά ξεσπάσματα μίσους. Ο έ-

ρως τους για το Ραφάελ είχε προκαλέσει μία θύελλα από τα πιο άγρια πάθη. «Ο ταυρομάχος προσπαθούσε να ξεγελάσει τις δυο άλλες αδελφές και κρυφά έσφιγγε στην αγκαλιά του τη Μαργκίτα, μία μελαχροινή καλλονή είκοσι χρόνων και της έκανε όρκους για μία πιστή και παντοειδή αγάπη.

«Μα τέτοιες ευκαιρίες ήταν σπάνιες. Η Ένκαρναθιόν και η Μαριανίτα τους κατασκόπευαν διαρκώς και φρόντιζαν να είδωποιούν τη Δόνα Ανγκουστίας. Αυτή η τρομερή υπερέλα τότε κλειδώνει τη Μαργκίτα στο δωμάτιό της για πολλές ημέρες, της ζητούσε ν' απορνήσει το Ραφάελ και να πνίξει την αγάπη της γι' αυτόν και την απειλούσε πως θα την εκτείνε σ' ένα μοσαστήρι...»

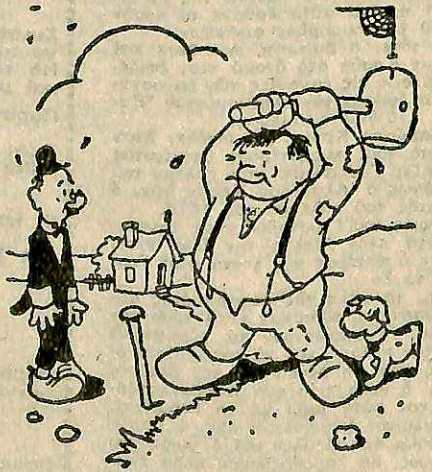
Η Μαργκίτα υπέφερε το βάσανο με την ελπίδα ότι ο Ραφάελ θα εύρισκε κάποιο τρόπο να τη γλυτώσει απ' όλα αυτά. Μία νύχτα μάλιστα πήδησε από το παράθυρο του δωματίου της στον κήπο κι' από εκεί έτρεξε κρυφά στο ξενοδοχείο του Ραφάελ. Μα ο ταυρομάχος δεν είχε γυρίσει ακόμη... Κάθισε λοιπόν στο κάλλ και τον περιέμενε, όταν σε λίγο είδε να παρουσιάζεται μπροστά της η Δόνα Ανγκουστίας, με τις δυο αδελφές της. Η Ένκαρναθιόν και η Μαριανίτα είχαν ανακαλύψει γρήγορα την απόδρασή της και είχαν μαντέψει πού θα την εύρισκαν... Η Μαργκίτα αναγκάστηκε ν' ακολουθήσει τους «κηρύσιμους» της. Την άλλη μέρα η μητέρα της και οι αδελφές της την μετέφεραν μ' ένα κλειστό άμαξι, έξω από τη Βαλένθια και την εκλείσαν στο Μοναστήρι της Αγίας Τερέζας.

Ο Ραφάελ Λά Σέρνα έμαθε από ένα γράμμα της Μαργκίτας την περιπέτειά της και χωρίς να διστάσει πήρε μαζί του, μία νύχτα, μερικώς φίλους του και με τη βοήθεια τους έφυγε από το γυναικείο μοναστήρι την αγαπημένη του. Κι' άμέσως, την επομένη, για να προλάβει τη δυσφορία του κόσμου από αυτό το σκάνδαλο, αρραβωνιάστηκε επίσημα τη Μαργκίτα Φερνάντεζ και ώριος το γάμο του σε δέκα μέρες ημέρες, ύστερ' από μία μεγάλη ταυρομαχία του, την τελευταία του στη Βαλένθια.

Η Ένκαρναθιόν και η Μαριανίτα λίγο έλειψε να τρελλαθούν από την ερωτική απόγνωση τους. Και το μίσος τους για τη Μαργκίτα συγκεντρώθηκε τώρα κατά του Ραφάελ. Τον είχαν χάσει πια για πάντα και πήραν την απόφαση να τον εκδικηθούν με σκληρότητα, σαν αληθινές Ισπανίδες. «Ήξεραν την ιδιοτροπία του Ραφάελ να μεταχειρίζεται σε κάθε ταυρομαχία καινούργια φορέα και καινούργιο σπαθί, αποκάλυπτε ο Μαράνιο, και μηχανεύθηκαν με στανικό τρόπο το έξης: να χαράξουν με μία λια το αστάλινο σπαθί του ταυρομάχου εκεί που ενώνεται με τη λαβή... Και για να πετύχουν το σκοπό τους, δωροδόκισαν έναν από τους υπηρέτες του Ραφάελ.

«Η τελευταία εμφάνιση του Ραφάελ Λά Σέρνα στο στίβο της Βαλένθιας ήταν ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα, εκείνο το καλοκαίρι. Το αμφιθέατρο είχε πλημμυρίσει από τον κόσμο. Κοντά το προεδρικό θεωρείο καθόταν ευτυχισμένη η ώραία Μαργκίτα Φερνάντεζ.

«Ο ταυρομάχος μπήκε στην «αρένα», στολισμένος σαν κόκκο, χαμογελώντας στους θαυμαστάς του, που τον χειροκροτούσαν με φρονιμάδα και δήλωσε στον Πρόεδρο, που διευθύνει τις ταυρομαχίες,

— Δεν μου κρατάρ τον πάσσαλο, γιατί είμαι λιγάκι μύψ;...

«Οι αδελφές της Μαργκίτας θεωρούσαν ότι θα σκότωνε τον πρώτο ταύρο του κτήρος τιμήν της αρραβωνιαστικιάς του Μαργκίτας θεωρούσαν...»

«Επειτα άφησε τους «πρόνες» να κουράσουν με τις κόκκινες κάπες τους τον ταύρο που είχε ορμήσει μέσα στο στίβο. Συλλογιζόταν πως θα σημείωνε ένα εύκολο θρίαμβο, γιατί ένοιωσε μία παράξενη δύναμη, κάθε φορά που αντίκριζε την αγαπημένη του. Το μόνο που δεν του άρεσε ήταν οι γεμάτες μίσους ματιές του που έβρισκαν οι δυο αδελφές της, που καθόντουσαν από την άλλη μεριά του προεδρικού θεωρείου...»

Ο Ραφάελ ωστόσο δεν άνησχύσκει. «Οταν ο ταύρος ήρθε στη μέση του στίβου, προχώρησε θαρρέρτα και υψώνοντας το σπαθί του το κάρφωσε στον τράχηλο του ζώου. Μα πριν προφθάσει να το βυθίσει, το αστάλινο σπαθί έσπασε και του έμεινε η λαβή στο χέρι! Την ίδια στιγμή ο ταύρος χύμηξε και έπληξε τον και πριν ο Ραφάελ συνέλαβε από την καταπληξή του, του έσπασε την κοιλιά με τα κέρατά του...»

Μία απέραντη κρούση ορικής αντίληξης στο αμφιθέατρο. Οι «πρόνες» σκέπασαν το κεφάλι του ταύρου με τις κόκκινες κάπες τους. Μα ήταν πια άργα. Ο Ραφάελ Λά Σέρνα κρατώντας την κοιλιά του με τα δυο του χέρια έκανε μερικά βήματα σαν μεθυμένος και σωριάστηκε αμέσως στο στήν αμάξι. «Όταν οι συνάδελφοί του έτρεξαν να τον σηκώσουν ήταν πια νεκρός...»

Οι αδελφές της Μαργκίτας θεωρούσαν ότι η εκδίκησή τον ήρωα ταυρομάχου, ΜΟΡΙΣ ΚΡΑΝΙΕ

Τά υπόγεια πυροτεχνουργεία των Κινέζων

Λίγο πριν απ' το τέλος του πολέμου, ένας Αμερικανός αξιωματικός βρισκόταν σε κάποιο μακρινό τομέα της Κίνας, με μυστική αποστολή. Σαφνικά ο οδηγός του, ένας αξιωματικός Κινέζος, στάθηκε έμπρός σ' ένα λόφο και χτύπησε τα χέρια του. «Αμέσως άνοιξε ως δια μαγείας μία τεραστιά πόρτα στην πλαγιά του λόφου! Κι' οι αξιωματικοί μπήκαν σε μία απέραντη σπηλιά, όπου βρέθηκαν σ' ένα απέραντων παραμυθιών της Χαλιμάς.

Υπήρχε εκεί μέσα ένα ολοκλήρο υπόγειο πυροτεχνουργείο κι' αμέσως άρχισαν να τρέχουν εργάτες, να φτιάχνουν βλήματα κι' άλλα πολεμικά υλικά. Μία μηχανή Ντίζελ παρήγαγε τον απαιτούμενο ηλεκτρισμό για τη λειτουργία αυτού του εργοστασίου.

Ο οδηγός του Αμερικανού του ξέχνησε ότι υπήρχαν κι' άλλα τέτοια μυστικά πυροτεχνουργεία, εγκατεστημένα μέσα σε σπηλιές, σε στρατηγικά σημεία κοντά στις στρατό με πολεμικά υλικά, χωρίς τον κίνδυνο ν' ανακαλυφθούν και να καταστραφεί η αεροπορία.

Μετάξυ των μηχανημάτων αυτών των εργοστασίων υπήρχαν και μερικά γερμανικά, που τα είχαν αγοράσει άλλοτε οι Κινέζοι και τα χρησιμοποιούσαν τώρα κατά των συμμάχων της Γερμανίας!

Τά υπόγεια πυροτεχνουργεία, στα οποία εργάζονταν Κινέζοι κάθε ηλικίας, προσέφεραν σημαντικές υπηρεσίες στον κοινό αγώνα και συνετέλεσαν πολύ στη νίκη των Συμμάχων κατά της Ιαπωνίας.

— Μας φέρνει κάθε ημέρα καμιά πενταριά αιχμαλώτους!...

ΕΝΤΑ ΤΣΙΑΝΟ, ή Τρελλή του Λιπάρι

Από τα μεγαλεία και τις δόξες στην εξορία

Ένας περίφημος έτος εξορία στις νήσους Λιπάρι δεν συνέτριψε την Έντα Τσιάνο ούτε σωματικά ούτε ψυχικά. Η χήρα του πρώτου υπαρχηγού του Μουσολίνι δεν έχει χάσει ούτε την επισημότητα της. Καί, παρ' όλον ότι βρίσκεται σε διαφορετικό περιβάλλον από εκείνο που την είχε συνθίσει ο φασισμός, εξακολουθεί τις εκκεντρικότητες της, που την είχαν κάνει άλλοτε περίσημη.

Είχε σχεδόν αδύνατον σήμερα για Έντα δημοσιογράφο να μιλήσει με την «ακόμηση». Πρώ όλων μνημόν, η Ιταλική Κυβέρνηση της είχε επιτρέψει να διαχθή μερικούς αντιπροσώπους του τύπου. «Εκείνη όμως έπωρελήθηκε της ευκαιρίας, για να πλέξει έναν δυνο του φασισμού! Από τότε λοιπόν, οι αρχές φροντίζουν να μη μιλήσει μαζί της κανείς δημοσιογράφος. «Όσοι όμως επισκέπτονται το νησί της εξορίας της, μπορούν να παρακολουθήσουν από μακριά τις καθημερινές παραερινές της.

Τά χρόνια έχουν σκάσει το πρόσωπό της κι' έχουν κάνει τραγύτερα τα χαρακτηριστικά της. Παρουσιάζει τώρα χτυπητή ομοιότητα με τον πατέρα της. Κι' η υπερηφάνειά της την άκουσε μία μέρα να λέει, έμπρός στον καθρέφτη της: — Είπε κάποτε Θεός αυτή η ομοιά της μ' εκείνον που μ' έκαμε χήρα!

Μισέ επίσης την Ντόνα Ρακέλε, τη μητέρα της, γιατί την κατηγορεί ότι δεν ενόργησε για να έμποδισι την εκτέλεση του Τσιάνο. «Έχει άλλωστε την έμμονη — και αδικαιολόγητη — ιδέα, ότι δεν είναι πραγματική κόρη της.

Στο ίδιο νησί ζουν περί τους 50 πολιτικούς εξοριστές, όλοι φασιστικές προσωνυμίες. Οι κάτοικοι τους έχουν συνηθίσει πια, και δεν νοιάζονται καν να τους κωτάζουν στο πρόσωπό τους. Η Έντα όμως καταβάλλει να μείνει μόνη, χωρίς να την αφήσει κανείς να μιλήσει. «Φ» την ημέρα που έλασε εκεί με τα 30 μισάκια και τις βαλίτσες της.

Όλοι έέρουν α. χ. τη συμπεριφορά της προς τους 4 ή 5 δυστυχισμένους φασιστικούς, που την επισκέπτονται καθημερινά για να βεβαιωθούν ότι δεν έχει βροσπετήσει. Τους θεωρεί σαν λακές της υπηρεσίας της. Τους αφήνει να περιμένουν απ' έξω μία ώρα το λιγότερο, κι' έπειτα ευφάνταστα, φορώντας μία σούπα στολ βεντέτας του Χόλμγουιν, τους βρίζει जुडाία και τους διαγγέλει!

Έχει βρή διαφόρους αποτελεσματικούς τρόπους, για να καταναλώσει την υπερβολική ενέργεια που τη χαρακτηρίζει. Κάνει α. χ. καθημερινά το γυ-

Όπλα με κυρτή κόνη

Μία νέα περιγραφή έφεύρεσι

Λίγο πριν από την πτώση του Βερολίνου, οι Άγγλοι βρήκαν ένα γερμανικό όπλο αρκετά παράδοξο. Η κόνη του είχε σχήμα δρεπάνου! Ήταν η περίσημη «Καραμπίνο Μ.Ρ. 44».

Οι ειδικοί που εξήτασαν αυτό το νέο όπλο, το βρήκαν, στ' αλήθεια, αξιοθαύμαστο. Μ' ένα ειδικό τηλεσκόπιο έσκόπευαν ένο στο στόχο που βρισκόταν παραπλεύρως των και σε απόσταση έκαστο περίπου μέτρων. Και το αποτέλεσμα;

«Ε, λοιπόν, όχι μόνο η επιτυχία της βολής ήταν 100%, αλλά και η εκπυροσκόρπηση δεν άκουγόταν δυνατά, όπως στα κοινά όπλα. Η «Καραμπίνο Μ.Ρ. 44» είναι κατάλληλη για τα πληρώματα των τάνκς και Ιδιοτήτως για τις δόμοιες, γιατί έχάρος δεν θα μπορού να έπισπύσει εύκολα την βολή του σκοπευτού που θα στέκεται πίσω από μία επεξεργασμένη γωνία κτιρίου.

«Αλλη εκκεντρικότητά της είνε ότι κεντρίζει 90 αμερικάνικα τσιγάρα την ημέρα. Της τά προμηθεύουν μερικοί κάτοικοι του νησιού, που κερδίζουν το ψάμι τους μ' αυτό τον τρόπο. Παραπονείται διαρκώς, προσφορικά, έγγυρως, τηλεφωνικά και τηλεγραφικά, ότι οι 14 χιλιάδες λιρέτες που της δίνει η Κυβέρνηση κάθε μήνα, της φτάνει! Αλλά για να μην πεθάνει της πείνας! Αναγκάστηκε πράγματι να εγκαταλείψει την πολυτελή βίλλα, όπου έμενε κι' η οποία της κόστιζε 5 χιλιάδες λιρέτες το μήνα, και να μετακομίσει σ' ένα μικρότερο και φθηνότερο σπίτι, για να μπορεί να πληρώει τα τσιγάρα της, που της είνε αδύνατον να στεροθή.

Δεν είνε ευχαριστημένη απ' τους φασιστικούς που την επίβλεπουν. Έχει συαθή τα ψαρία, που αναγκάζεται να τρώει συχνά. Βρίσκεται σε διαρκή διαμάχη με το σπιτονοικοκύρη της. Τά βάζει με τον καιρό, με τον πατέρα της, με τη μητέρα της, με τη ζωή της, με τους Γερμανούς, με τους Άγγλους, με τους Αμερικανούς...

Για όλες αυτές τις εκκεντρικότητες της, έχει έπνομοσθή α) Τρελλή του Λιπάρι.

Πριν πεθάνει, ο Τσιάνο είχε απαιτήσει να πουληθή το Ιδιαιτερό Ημερολόγιο του στους Αμερικανούς. Έτσι κι' έγινε. Τώρα όμως η κόρησα μετανοεί γιατί πούλησε πολύτιμο αυτό ιστορικόμενο για χιλιάδες ώρες. Αλλάζει ότι έχει βάλει κατά μέρος, για να έλασσει την μόρφωση των δυστυχισμένων όρανών της. Τα τρία παιδιά της βρίσκονται στο Μοντρέ της Ελβετίας, μαζί με την Ελβετία γκουβερνάντα τους. Η Έντα Ι-θετίζα γκουβερνάντα τους.

Ποτέ δεν είχε διακριθή η Έντα για την εοσιεία της. Ωστόσο, απ' όταν έβασε στο Λιπάρι, πηγαίνει τακτικά στη λειτουργία κάθε Κυριακή πρωί. Η μικρή εκκλησία νευρίζει τότε από τα γυπτά δρώμενα που χρησιμοποιεί σε φθονία. Οι γόνες της κι' οι τουαλέτες της, άνεργες και καταπληκτικές, προκαλούν άτελειωτα γόλια.

Αυτή όμως άδισφορεί για όλα, έννοει έλο τον κόσμο. Σκέπτεται μόνο τα ερασμένα. Δεν γράφει διόλου νράματα, στέλνει όμως καθημερινά πολλά τηλεγραφήματα σε έπισμένους προσώπους της φασισμός. «Όσοσο έλάμνουν απ' αυτούς της άπαντοσύ!

Τελευταίως, έχτηρε ως της έπηρεαση να σφην έτε για την Πόλι του Βατικανού, είτε... για τη Βασιλίσ!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

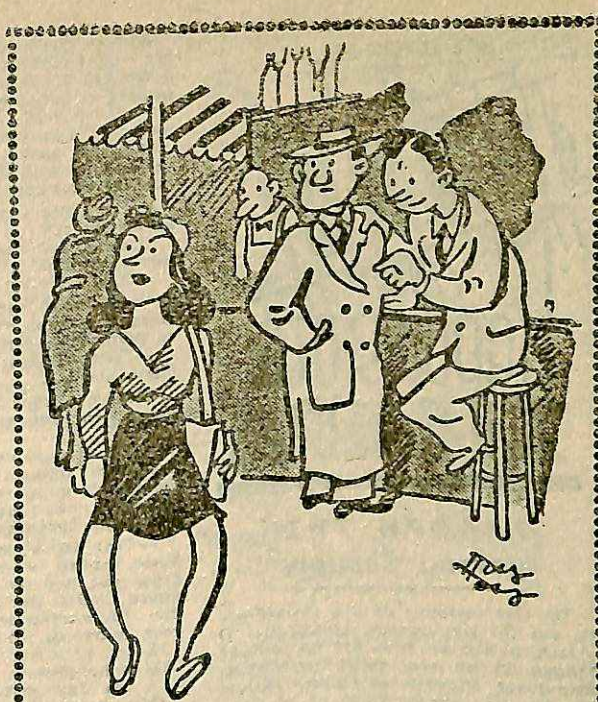
★ Τα όλοκληρα λείονα διατηρούνται περίφημα μέσα σε νερό κρύο, το οποίο αλλάζετε καθημερινά. «Αν είνε κομμένα, τά βάτετε μέσα σ' ένα πιστάκι και τά σκεπάτετε μ' ένα ποτήρι αναποδογυρισμένο. Θα διατηρηθούν έτσι επί πολλές ημέρες.

★ Βρέξετε λίγο ένα σκόνισ, σκορπίστε έπειτα πάνω του σπάγγι τσιγάρων και τρίψτε δυνατά μ' αστήν τα μεταλλικά αντικείμενα που θέλετε να νιαλίσσετε. Έπειτα σκουπίστε τα μ' ένα καθαρό πανί. Θα έχουν γίνει σαν καινούργια.

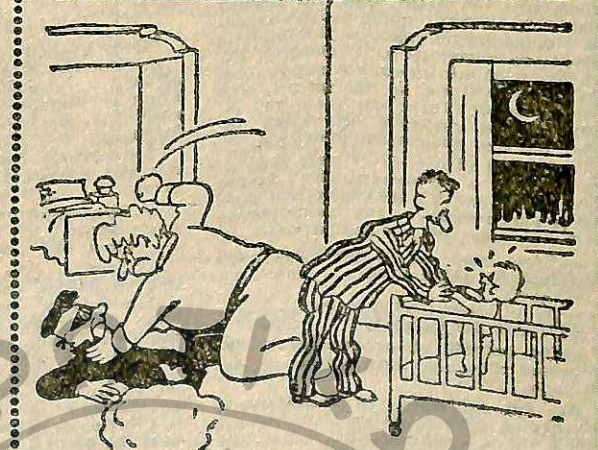
★ Όταν θέλετε να φουσκώσουν γρήγορα τά αερόστατα των σφόντων που γυπάζετε, προσθέστε λιγάκι ψιλό αλάτι.

★ Για να πιάσει καλά ένα κομμάτι μέσα στο γύψο, βρέξετε το πριν να κορώσετε. Θα σκουρίσει με την δύναμια και θα σφίξει γερά στη θέση του.

★ Το βούρτσισμα φθείρει τα όφθαλμα. Για να διαβέται λοιπόν τη σκόνη απ' τα ρούχα σας, προτιμώτερο νά τά νιάζετε και νά τά χτυπάτε μ' ένα ραβδί. Μπορείτε να τά περιέτε κάθε τόσο μ' ένα σφουγγαράκι βρεγμένο σε άποια τη διάλυση αμμωνίας (μια κουταλιά της σούπας σ' ένα ποτήρι νερό) και να πλένετε καλά. Θα πάρετε όλη της σού και τις ακαθαρσίες.

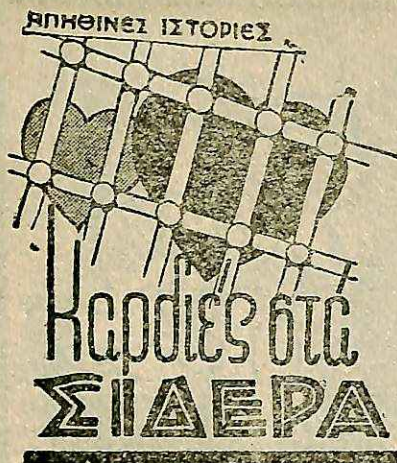
— Πώς στράβωσαν έτσι τά πόδια της Νίτσας;
— Καθάλλουσε Έγγλέζικες μοτοσυκλεττές...
(Σκίτσος Π. Πουλάκης)

— Μη φοβάσαι, παιδί μου! Έγώ είμαι έδω!

«Ο μάγος προέβλεπε τά μέλλον του...»

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΝΤΩΣ ΖΕΡΜΑΙΝ

Την είχε γνωρίσει σε μία συγκέντρωση, και την είχε αμέσως ξεχωρίσει: 'Η Άλκη, μ' ένα που ήταν ένα προνομιακό πλάσμα απ' τη φύση που είχε σπαταλήσει απάνω της όμορφιάς, θηλυκά κι' αρσενικά, που ξεδιανόητους στο χορό κι' ασημένιους σαν γενικά σαν μικροί κανιβαλικοί του σύγχρονου πολιτισμού. 'Η Άλκη δεν έδειχνε διάθεση ούτε για χορό, ούτε για φλέτ, ούτε για καμικά απ' τις εκδηλώσεις αυτές που αποτελούσαν για μία μερίδα της νεολαίας μας τις μοναδικές προοπτικές κι' επιδιώξεις. Είχε κάποτε σε μία γυναικά, και παρακολουθούσε το γλέντι με περιέργεια, σαν διέλεος θεατής. Τόσοι και τόσοι την είχαν γυρεύει για χορό. 'Η γενική άρνησή της είχε προκαλέσει σκάνδαλο.

—Μά, επί τέλους, δεν έχετε χορό;... τη ρώτησε μ' άναγκασμένη απόρρηξη ένας νεαρός που τα κολλημένα του μαλλιά δημιουργούσαν ένα αστείο φαντασματικό βλέμμα γύρω απ' το κεφάλι του.

—Έχω χορό, μά δέ χορεύω... το απάντησε η Άλκη ξερά.

—Γιατί; —Δε μ' αρέσει να χορεύω... —Τι σάς αρέσει τότε;

—Να συζητώ, να σκέφτομαι... 'Υπάρχουν τόσα πράγματα καλλίτερα απ' το χορό...

Κι' ένα απ' αυτά, τα «καλλίτερα», δέχτηκε να κάνει η Άλκη, όταν έκαστε δίπλα της ο Δημήτρης. Κι' αυτός δεν χορεύει — ένιωθε άσπαστη και στις κινήσεις και στη μουσική του σύγχρονου κανιβαλισμού — και προτιμούσε την απλή, την ήσυχη συζήτηση, ακόμα και μέσα στην καταγίδια της παραφροσύνης ενός κοσμικού πάρτυ...

Κάποτε κοντά — αυτός κι' αυτή, 'Η κομμένα τους έπεισε γρήγορα πως οι καρδιές τους είχαν στενότητα αισθηματικής συγγένειας. Όταν τελείωσε το γλέντι, χώρισαν φίλοι.

—Θα σάς ξαναδώ;... τη ρώτησε ο Δημήτρης, κυττάζοντας τη στα μάτια. Τον κύταξε κι' εκείνη, — τα ξάστερα δονόλωνα μάτια της τον λούσαν με διάφανο φως — και του αποκρίθηκε χωρίς διαταγή: —Ναι.

Ξαναβγήκε. Κάνανε μακρινούς περιπάτους μόν' στη μαρμαίνη μαγεία της άνοιξης. Σιγά-σιγά, χωρίς να το καταλαβαίνουν, ο έρωτας τρύπωνε στις καρδιές τους. Μία μέρα ζήτησαν ερωτευμένοι. Και, σαν ίσια λούσαν γεμάτα ελκρινεία, τ' ωμόλογησαν ο ένας στον άλλο:

—Σ', αγαπώ, Άλκη... —Κι' εγώ, Δημήτρη, σ' αγαπώ...

Το πρώτο φιλήνωσε πυρωμένα τα χείλια τους. Ύστερα εκείνος άρχισε να γλίσγει με δνείρα το χρυσό παλάτι του μέλλοντος που θα τους έλaine μέσα του, ευτυχισμένους.

—Θα πάω το διπλωμά μου, της έλεγε, και θα σε παντρευτώ... Θα δουλέψω, για σένα, για μας... 'Η ζωή μας θα κυλήσει ήρεμα και γεμάτη χαρά. Τον άκουγε σιωπηλά, χωρίς να τον σταματάει, μά και χωρίς να προσέρχεται στα μικρά λιβάρια στο μεγάλο λώπρεπο οικοδόμημα των όνερών του...

Τόσο, που ο Δημήτρης το κατάλαβε... —Γιατί δέ μάς, Άλκη;...

Ξαφνιασμένη, έδειχνε τίναζε τις ξανθές της μπούκλες, σά να θέλε ν' αλλάξω το κεφάλι της από τις βαρείες μαύρες σκέψεις, και του απάντησε: —Τι να πώ;... Μου φτάνει που σ' άκούω αγαπημένε...

Κι' έτσι πάντα, τον άκουγε χωρίς να μιλήσει ή ίδια. Και μόνο όταν αυτός κάποτε τη ρώτησε:

—Πότε θα νύθω στους δικούς σου να σε ζητήσω;... —Εκείνη προσηύχθη, τον κύταξε στα μάτια, κι' είπε: —Όχι... Όχι...

'Η απότομή της άρνηση τον άναστάτωσε. Την πήρε στην άγκαλιά του, και τη ρώτησε, γεμάτος άγνωση: —Γιατί, Άλκη;... Τι συμβαίνει;... Μία μου!...

—Εκείνη ζήτησε να δικαιολογήσει την άρνησή της που τούδε προκαλεί υποψίες: —Μά είνε νωρίς ακόμα για να σκεφτώμε τέτοια πράγματα... Πρέπει πρώτα να πάρω το διπλωμά μου, να σπάσω κάπως μία καριέρα, κι' ύστερα να με ζητήσω;...

—Τότε θα σε πάω... Στο μεταξύ όμως, πρέπει ν' ασχολωνιστούμε, να ξέρω πως μοιάζει μελλοντικά, για πάντα, θέλω να γνωρίσω τους δικούς σου. Τον πατέρα σου, τη μητέρα σου, να τους άναψω, να μ' άναψω...

—Σιγά, με κόπο, κυττάζοντας χιμά, η Άλκη πρόσφερε: —Δεν έχω πατέρα...

Την άγκαλιάσε πιο σφιχτά: —Με συγχωρείς, αγαπούλα μου, που σου φέρω στο νου θύμηση που σε πονάει... Θέλω να ο πατέρας σου, όπως κι' ο άντρας σου!...

Με δάκρυα στα μάτια τον φίλησε δυνατά: —Σ', ευχαριστώ... μουρμούρισε.

—Όταν χωρίζω, εκείνος της έγραψε: —'Αλικοῦλα, θέλω να γνωρίσω τη μαμά σου... Αυτό δέ θα μού τ' άρνηθής;... Είμαι σίγουρος πως θα μ' άγαπήσει σαν παιδί της, σά δεύτερο πραγματικό παιδί της...

Τον κύταξε λυπημένα, με τα ξαφνικά των ματιών της πνιγμένα στα δάκρυα: —Όχι, Δημήτρη... Μην έπιμένεις... Δεν γίνεται...

—Γιατί δεν γίνεται;... —'Ετσι... Μην έπιμένεις... Με κάνει να πονάω, έσύ που μ' αγαπάς... Χωρίζω με ένα φίλο, όπως πάντα. Μόνο που το φίλ της Άλκης ήταν άποψη πιο ζεστή, γεμάτη έρωτα κι' από γνωση — σά φίλ άποκαρτερισού...

Την άλλα μέρα ο Δημήτρης πήρε ένα γράμμα. Τ' άνοιξε με καρδιόχτυπι, και διάβασε:

«'Αντίο, Δημήτρη! Δέ θα με ξαναδώς ποτέ, δέ θα σε ξαναδώ ποτέ... Δεν πρέπει να σε ξαναδώ ποτέ. Πάντα τη φοβόμουν, την έρεμα αυτή τη στιγμή... Τη στιγμή που δέ γύρευες να μής πιά κοντά στη ζωή μου, να γνωρίσεις την οικογένειά μου, τους δικούς μου... Τι να σοι πώ;... Τι να σοι παρουσιάσω;... Τον πατέρα μου;... Μά, δεν είχα ποτέ!... Όχι, δεν πέθανε όπως εσύ είπες, κι' άντιπαύω νόμισης π' α τ έ ρ α δ ε ν ε λ γ α π ο τ έ λ... Νά σοι συστήσω τη μητέρα μου;... Τη λατοῦ, μά λατρεία είδωλολατρική κι' άδικαιο-λόγητη ίσως άντικειμενικά; και γι' αυτό προτιμώ να λείψω απ' τη ζωή, πριν τη γνωρίσεις... 'Ετσι, δέ θα σ' άναγκάσω και σένα να έπιμεις; σ' ένα φερό γάμο, που θα σου έλaine την καρδιά σου, τη ζωή σου, γιατί θα σκόπιε υποστά σου το σαρκασμό της κοινωνίας — αυτής της κοινωνίας, που έρε νά γκρεμίζει, να ματώνη, να σαρκάζη, και ποτέ να χαιδέη τα θυμάτά της...»

...Και, κάτι άλλο! Σ' άρκίζονα στην άγάπη μας, πώς, έγώ τουλάχιστον, ήμουν και πεθαίνω άγνή... 'Η μοναδική μου έρωτική πολυτέλεια ήταν τα δικά σου φίλια, αγαπημένε μου!...

—Άλκη...

Λίγο αίμα άνακατέμειο με το χρυσάφι των μαλλιών της. Οί ούρασι των μοτιών της βασιλευμένοι για πάντα. Δίπλα στο μικρό της φέρετρο, πνιγμένο στα λουλούδια, μία γυναικά νέα ακόμα, κι' ένας νέος, ένα παιδί. Κλαίει, εκείνη τη μοναχική της, εκείνος το μοναχικό της...

Γύρω τους η κοινωνική κακογλωσσία σαρκάζει χαμηλόφωνα: —Κλαίει η κοινιά Ζερμαίν... Γρήγορα θα της περάσει, θα παρηγορηθεί στην άγκαλιά των φίλων της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Παρωτίτις, ή ασθένεια της έποχής

Οι δυσάρεστες συνέπειές της

Μία άπλη και συνθησίομένη ασθένεια της παιδικής ηλικίας, ή παρωτίτις, έκαμε έφύτος την εμφάνισή της στις περισσότερες μεγαλοπόλεις της Ευρώπης με τη μορφή πραγματικής επιδημίας, που εξαπλώνεται με καταπληκτική ταχύτητα. 'Η εξαπλώσιμη αυτή δεν φαίνεται ότι είναι άσχετη με την εξάντληση των σημερινών παιδιών, έπειτα από τις στερήσεις και τις κακουχίες του πολέμου.

Χαρακτηριστική την παρωτίτιδα ως μία άπλη και συνθησίομένη ασθένεια. Και τέτοια είναι ή παρωτίτις (κοινώς παραμαγούλας ή μαγουλάδες). 'Αλλ' είναι πολύ εύκολο να εξαλειφθεί σε μία σοβαρή και επικίνδυνη πάθησι και να άρση βαθεία τα ίκνη της σ' όλη την κατοικήνη ζωή ενός άτόμου.

Γι' αυτό είναι σκόπιμο να γνωρίζουν οι μητέρες μερικά πράγματα γι' αυτή την ασθένεια, που είναι ίσως περισσότερο επικίνδυνη, γιατί την προέχομε έλάχιστα και δέν της αποδίδουμε καμμία σκεδόν σημασία.

Ο πρώτος που την περιέγραψε είναι ο 'Ιπποκράτης και ή περιγραφή του είναι τόσο άριστογραμμάτις, που πολύ λίγα πράγματα θα είχε να προσέθεση σ' αυτήν ή σημερινή επιστήμη.

«Στους περισσότερους κατόικους της νήσου θάτουν, αυτών και από τα δυο μέρη του προσώπου, άδους τα πρηξίματα αυτά εξαφανισθηκαν. Σε παρουσιάζουν σοβαρά συμπτώματα. Παρηγορηθσαν στους τελευταίους, σε όλους εκείνους που βρισκόνταν στις παλαιότερες και στα γυναικεία, άναμμεζαν άμέσως και σε άλλους έπειτα από λίγον καιρό παύσαν όργανα».

Και αυτός ακριβώς είναι ένας από τους μεγαλυτέρους κινδύνους της παρωτίτιδας. «Ότι προσβάλλει διαφόρους άδενες, όπως τους υποοισματικούς, υπογλωσσικούς, κυρίως όμως τους γεννητικούς άδενες, τόσο στη γυναίκα, όσο και στον άνδρα.

Ο έντοπιός της στα γεννητικά όργανα παρηγορηθσαν όμως, ποτέ στα μικρά παιδιά, και συνοδευόμενος από μεγάλους πόνους και ύψηλο πυρετό. Το άσθεν, που μπορεί να έχη ως συνέπεια την γεννητική μιά άνικανότητα προς τεκνοποίηση.

Σ' άλλες περιπτώσεις προσβάλλονται τα νεφρά και οι αρθρώσεις. Οι προσβολές αυτές συνοδεύονται πάντοτε από ίσχυρους πόνους. Το ίδιο ίσχυρο είναι και το πόνο στους άδενες. Στην τελευταία περίπτωση, ο άσθενής αισθάνεται άφόρητους πόνους στην κοιλιά.

Δέν είναι λιγώτερο σημαντικές και οι άντιδράσεις που παρουσιάζονται στο νευρικό σύστημα. Πολλές εγκεφαλίτιδες, που αποτελούν μία πολύ δύσκολη πάθησι, το πιο περίεργο είναι ότι οι προσβολές παρωτίτιδας.

Το τελευταίο αυτό γεγονός ώδήγησε στην άνατι. Διαπιστώθηκε έτσι ή ύπαρξη ενός νοσογόνου μόνη το νευρικό σύστημα και μεταδίδεται με το κάλυψι της αίτιας στην όποιον ώφθαλμα στην άνατι. Διαπιστώθηκε έτσι ή ύπαρξη ενός νοσογόνου μόνη το νευρικό σύστημα και μεταδίδεται με το κάλυψι της αίτιας στην όποιον ώφθαλμα στην άνατι.

Το ειδικό αυτό μικρόδιο διαλέγει κατά προτίμηση ήμνες, εμφανίζονται τα συμπτώματα της παρωτίτιδας.

Η νοσηρή εκδήλωση περιορίζεται συνθησίοτερα πλοκές για τις όποιες ήμνες οί έπι-παρωτίτις είναι μία ασθένεια εξαίρετικά με-πολλές ώρες μέσα σε κλειστός χώρο, κατά τον πόλεμο του 1914-18, έπί 4 εκατομμυρίων 'Αμερικανών στρατιωτών, που είχαν έλθει στο δυτικό μέ-παρωτίτιδα.

Εάν δέν παρουσιασθεί επιπλοκή, ή παρωτίτις θεωρείται μέσα σε λίγες ήμνες. Χαρακτηρίζεται όμως για να άποφευχθεί έγκαίριος ή προσβολή άλλων όργάνων, που, όπως είπαμε, μπορεί να έχη πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

Δόκτωρ Α. ΜΠΕΣΙΝΥ

Το φάρμακο που θεωματεύορησε

Γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο μας για την άροπορική άποστολή ενός άμερικανικού φαρμάκου, που θα έσωζε την όρασι μίας μικρής 'Ελληνοπούλας, της Κικής Σκουλερικού, από τον Πύργο της 'Ηλείας. Τώρα λοιπόν το άμερικανικό περιοδικό, που φρόντισε να στείλη αυτό το φάρμακο, βεβαιώνει ότι το άποτελέσματά του υπήρξαν άπολύτως ίκανοποικτικά, και άπορριεί ένα θερμότατο εύχαριστήριο γράμμα εκ μέρους του πατέρα της μικρής.

Μοτέρνα διαζύγια

Ο γάμος άλλοτε ήταν ένας άδιόρητος δεσμός. Σήμερα όμως υπάρχει πάντα τρόπος για να σπάσει ή άλυσίδα του. Αυτή ή εύκολα έχει λυτρώσει τους νέους από τον έρασι της τυραννικής συμβίωσης. Με άλλα λόγια δέν θεωρούν πιά το γάμο σαν μία επικίνδυνη περιπέτεια...

Ενας νεαρός Παρισινός φίλος μου είχε την ελπίδα να μού δηλώσει έσχατος: —'Αγαπητέ μου, δέ με φοβίζει διόλου ο γάμος. Κι' αυτό, γιατί στο κάτω-κάτω της γραφής, άν το τράνι δεν πηγαίνει καλά, χτυπάει κανείς τον κώδωνα του κινδύνου, και καθίσταται γρήγορα και παίρνει ένα άλλο!...

Η άλλαγή αυτή της άμαρτωσίας, που έδω συμβολίζει το σύζυγο, είναι μία την άλήθεια ένα από τα πιο χαρακτηριστικά «ερωτήματα» του πνευματικού των σημερινών νέων!

Είπε γνωστός, άλλος τε, ότι οι 'Αμερικανοί χωρίζουν διχως πολλές διατυπώσεις, με το χαμόγελο στα χείλη. 'Ας μ' ή ξεχάσω όμως ότι παντρεύονται με τον ίδιο τρόπο και τη μεγαλυτέρας εύκολα...

Οι νέοι και οι νέες στην 'Αμερική δέν παίρνουν τον έρωτα στα σοβαρά.

«Στην Ευρώπη, αντίθετος, ο έρωας εξακολουθεί να είναι ο τύραννος της καρδιάς, σημειώνει ένας από τους πιο γνωστούς Γάλλους διηγητές, ο Ζωρζ Σανί, ειδικός στα ζητήματα του διαζυγίου.

Και άναφέρει μερικές άξιοπρόσεχτες παρατηρήσεις του: «Πολλοί ίσχυρίζονται ότι σήμερα οι περισσότεροι πρόσφατοι γάμοι καταλήγουν γρήγορα στο διαζύγιο. 'Αλλά σε τί άρανε στηρίζουν αυτή την άντιλήψη τους; 'Η πείρα μας δείχνει ότι έτσι συνέβαινε πάντα! Σε δέκα διαζύγια, τα έννα είχαν ζητηθεί από άνδρόγυνα που είχαν παντρευθεί μόλις πριν από το πρώι ή τέσσερα χρόνια!...

«'Από αυτό καταλαβαίνει κανείς, ότι τα πρώτα χρόνια του γάμου είναι τα πιο επικίνδυνα και τα πιο δύσκολα κι' άς νομίζουν μερικοί πως είναι τα πιο εύχρημα...

«Όταν περάσει ή πρώτη δεκαετία, ο γάμος δέν κινδυνεύει πιά, όπως στην αρχή. Οι σύζυγοι συνήθίζουν ο ένας τον άλλο, παραλείπουν άνεχτον τις ίδιοτητες και τα έλαττώματα του άλλου, βρίσκουν την ήσυχία τους και δέν συλλογίζονται το διαζύγιο...»

Πρέπει λοιπόν να καταφεύγουμε με την πρώτη έκτακτη στο διαζύγιο; —Ο 'Αμερικανός δικαστής Λούις Κάρον, που έχει εκδώσει μέχρι τώρα άναριθμητα διαζύγια, είναι ο μεγαλυτέρος έχθρος τους.

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

Πρέπει λοιπόν να καταφεύγουμε με την πρώτη έκτακτη στο διαζύγιο; —Ο 'Αμερικανός δικαστής Λούις Κάρον, που έχει εκδώσει μέχρι τώρα άναριθμητα διαζύγια, είναι ο μεγαλυτέρος έχθρος τους.

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

με το γάμο. Δίχως να καταφεύγουμε άμέσως στο διαζύγιο.

6 Το διαζύγιο μοιάζει μ' έναν άντικοπρισμό. Δίνει την έλπίδα μιας άλλης εύτυχισμένης ζωής που δέν ύπάρχει, δυστυχώς, στην πραγματικότητα. 'Αποφεύγετε το διαζύγιο!...

Ο δικαστής Κάρον, καθώς βλέπετε, σήκωσε τη σημαία της αντίδρασης, γιατί οι 'Αμερικανοί το παρακάνουν σ' αυτά τα ζητήματα!

Στις άλλες χώρες, ώστόσο, ή άκρίσι του γάμου δέν παρουσιάζει την ίδια όδνητα. 'Η ευρωπαϊκή νοοτροπία διαφέρει από την άμερικανική ακόμη και στον έρωτα. Βέβαια, το άμερικανικό πνεύμα άρχίζει να διεισδύει παντού, αλλά στο βάθος δέν αλλάζει πολλά πράγματα...

«Το διαζύγιο, λένε οι 'Ισπανοί, είναι δικόνο μαγαζί». Και δέν έχουν άδικο. Είναι άσφαλώς μία λίστι, αλλά όχι ή καλύτερη.

Σ' αυτό πρέπει κανείς να καταφεύγει, όταν καταλαβαίνει ότι τον άπειλει ένας σοβαρός κίνδυνος. Μόνο όταν ή συμβίωση γίνεται άφόρητη, χρειάζεται το διαζύγιο, για την έπιστροφή στην έλευθερία και στην ήσυχη ζωή.

«Καλά θα κάνετε, μάς συμβολίζει ο Πάολ Μπουζέ, να περιμένετε λίγο καιρό, πριν έπισκεφθείτε το δικηγόρο σας για το διαζύγιο. 'Ακούστε πρώτα ακόμη μία έδωκρια, την τελευταία να σας χαμογελάσει... Ποιός ξέρει;... Μπορεί στο τέλος να μ' ή χρειασθείτε το διαζύγιο!...

Εύκολο λοιπόν είναι να σημάει κανείς τον κώδωνα του κινδύνου και να κατεβή από το τράνι. Μά είναι βέβαιος ότι ή άλλη άμαρτωσία που θα πάω, θα πηγαίνει καλύτερα...

(Από το περίφημο «Βιβλίο της 'Αγάπης» του 'Ανρύ Μπουζόν).

... 'Εβρεχε. Το σπίτι βρισκόταν σε κάποια άπόσπας απ' το τράνι.

—Θα είδοποιήσω γαρή ένα «ταξί-έλικόπτερο», είπε ο οικοδεσπότης.

Εκαμε πράγματι το σχετικό τηλεφώνημα και σε λίγα λεπτά, ένα άσπασέρ άνέβασε αυτόν και τον έπισκέπτη του στην τράντα του κτιρίου, όπου είχε κατεβή ή όη το «αερο-ταξί».

Ο έπισκέπτης έπιβίβασθηκε στο έλικόπτερο, και μετά πέντε λεπτά βρισκόταν στο σπίτι του...

Η φανταστική αυτή σκηνή δέ είναι πραγματική έπειτα από μερικά, έλάχιστα χρόνια. Το έλικόπτερο άποτελεί μία απ' τις περιεργότερες πτητικές μηχανές, που τελειοποιήθηκε σ' αυτό τον πόλεμο. Είναι εξαίρετικά εύρηστο κι' εύκολοκινούμενο. 'Ανεβακατεβαίνει έντελως κατακόρυφα, κι' έτσι μπορεί να προγειωθεί σ' έλάχιστο χώρο, πάνω σε μία τράντα ή μέσα σε μία αυλή. Οι 'Αμερικανοί το έχουν έπονομάσει «τρυμνοπύον των άσυνεργων».

«Έχει μία μεγάλη έλικα όριζόντια — κι' έτσι κατακόρυφα, σαν των άεροπλάνων — που κινείται συνήθως μ' ένα μοτέρ 185 ίππων. 'Αναλόγως της κλίσεως που δίνει ο πιλότος ή μηχανή, ή όη στα φτερά αυτής της έλικας, ή μηχανή έρενοκατεβαίνει κατακόρυφα έπισκεπτική όριζόντια προς τα έμπρός, προς τα πίσω ή προς τα πλάγια. 'Υπάρχει ώστόσο στο πίσω μέρος του έλικόπτερου και μία άλλη έλικη, μικρή και βοηθητική. Αυτή άντικαθιστά το τιμόνι των άεροπλάνων, το όποιο δέν θα μπορούσε να λειτουργήσει στο έλικόπτερο, που δέν άναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα.

Σε περίπτωση βλάβης του μοτέρ, ένας μοχλός έλευθερώνει τη μεγάλη έλικα απ' τον άξονα, ούτως ώστε να γυρίσει έλεύθερος, με την πίεσι μόνο του άέρος, και να παίξη ρόλο άεζιπώτου, που έπιτρέπει στο έλικόπτερο να προγειωθεί άργα και μαλακά. 'Ετσι, άποκλείονται τα δυστυχήματα.

«Άλλος μοχλός φρενάρει την έλικα, μετά την προγειώσι, γιατί άλλιως το έλικόπτερο θα κινδύνευε ν' άνατραπή με το μικρό του βάρος και με το δυνατό ρεύμα του άέρος. 'Αν τυχόν ο πιλότος κάρη το λάθος να πείσει αυτό το μοχλό ένώ πέταει ύψηλα, το έλικόπτερο θα πέση σαν πέτρα και θα γίνει χίλια κομμάτια.

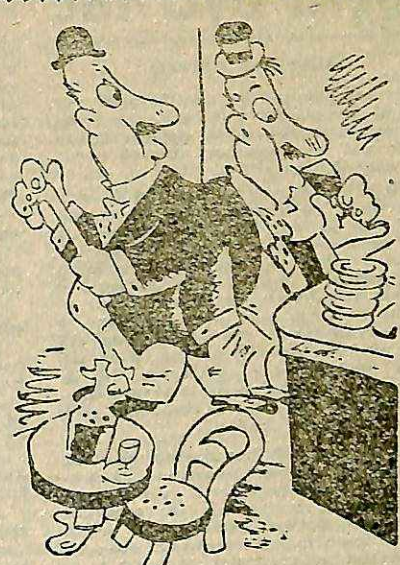
Διάφορες μεγάλες άμερικανικές έταιρείες έχουν άρχισει την κατασκευή των έλικόπτερων για το πόλεμο.

«Εάν δέν παρουσιασθεί επιπλοκή, ή παρωτίτις θεωρείται μέσα σε λίγες ήμνες. Χαρακτηρίζεται όμως για να άποφευχθεί έγκαίριος ή προσβολή άλλων όργάνων, που, όπως είπαμε, μπορεί να έχη πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ' άρνησθουν να καταλάβουν το λάθος τους... Και τότε θ' άντιληφθούν ότι, δέν υπάρχει πιο σοβαρό, άλλά και πιο εύχρηστο πράγμα από το γάμο!...

ΣΙΑΜΑΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

—Μη πίνεις λοιπόν τόσο πολύ, βρε άδελφέ! Θα μού καλάσει πάλι το στομάχι!...

●●

—Ο γυιός σας, βλέπω, παίρνει μαθήματα πιάνου. Σας στοιχίζει ακριβά αυτή ή υπόθεση;

—'Απεναντίας: είχα και μεγάλο κέρδος. 'Ο 'Ιδιοκτήτης του διπλανού σπιτιού μου πούλησε το σπίτι του στή μη-ση τιμή.

★

—Καλά, κατηγορούμενε και δέν συλλογίστηκες καθόλου τους φτωχούς γονείς σου όταν έκανες αυτή τη κλοπή;

—Όχι, κύριε Πρόεδρε. Μάπως εκείνοι με συλλογίζονται καθόλου όταν κάνουν καμμία καλή («μπάζα»);

«'Αεροταξί» και «άερολεωφορείο»

Πώς θα ταξιδεύουμε στο έγγύτατο μέλλον

χουν άρχισει την κατασκευή «έλικόπτερων για όλους». 'Επί κεφαλής βρίσκεται ή έπιχείρησις του Σικόρσκυ, έφευρετου και πρωτοπόρου της πτητικής αυτής μηχανής. Λέγεται δέ ότι κι' ο Φορτ ακόμη θα συναντησθή για να καταλάβη την πρώτη θέση στην παραγωγή έλικόπτερων.

Η ταχύτης αυτών των έλικόπτερων φθάνει τα 150 χιλιόμετρα την ώρα. 'Εχουν έλικα με διάμετρο 18 μέτρων. Το μόνο μειονέκτημά τους είναι ο ένοχλητικός για τους έπιβάτες θόρυβος του μοτέρ. Δέν θ' άρνηση όμως άσφαλώς να λείψι στα πιο τελειοποιημένα μοντέλα.

Το έλικόπτερο χρησιμοποιείται ήδη στα 'Ηνωμένα Πάγια για ταξίδια, για μεταφορά άρρωστων ή πληγμένων, για στρατιωτικές ή άπονομικές περιπολίες, για το ταχυδρομείο, κλπ. 'Ενας νέος τύπος του θα μπορεί να μεταφέρει 14 έπιβάτες και θα είναι κατάλληλος για «άερο-λεωφορείο» έπαρειακών συγκοινωνιών, θα έχη ταχύτητα 160 χιλιόμετρα, θ' άνεβαίη ως τις 3.000 μέτρα και θα προγειώνεται σ' ένα τετράγωνο χώρο 12Χ12 μέτρων.

«Ενα άμερικανικό έργοστάσιο παράγει τώρα ένα έλικόπτερο την ήμερα. Δέν θ' άρνηση όμως να έπιταχυνθή σημαντικά ο ρυθμός της παραγωγής, με τη μετατροπή των πολεμικών βιομηχανιών σε έιρηνικές. Το «αερο-ταξί» θα γινη τότε κοινότητα, συνθησίομενο. 'Ετιασμένο από άλουμίνιο, μαγνήσιο και «γλυκίνιο» (ένα νέο υατάλλο, δέκα φορές σκληρότερο απ' το άτσάλι) θα ζυγίζει πολύ λιγώτερο από ένα μικρό άυτοκίνητο και θα μεταφέρει μέσα στις πόλεις τέσσερες έπιβάτες με ταχύτητα 180-140 χιλιόμετρων την ώρα.

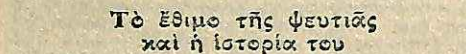
Θα τελειοποιούμε με μία κωμική περιπέτεια, που συνέβη σ' ένα ξένο, περσικό απ' την άμερικανική πόλη Ντιπορί — όπου βρίσκονται τα έργοστάσια όρτ. Καθώς λοιπόν διέσχισε την αυλή ενός έργοστασίου, βέβαια σαν πνιγός, άκουσε έξωθεν ένα θορυβώδες θόρυβο... κι' ένα έλικόπτερο κατέβη κατακόρυφα και κάρη ένώ πέταει ύψηλα, το έλικόπτερο θα πέση σαν πέτρα και θα γίνει χίλια κομμάτια.

Διάφορες μεγάλες άμερικανικές έταιρείες έχουν άρχισει την κατασκευή των έλικόπτερων για το πόλεμο.

«Εάν δέν παρουσιασθεί επιπλοκή, ή παρωτίτις θεωρείται μέσα σε λίγες ήμνες. Χαρακτηρίζεται όμως για να άποφευχθεί έγκαίριος ή προσβολή άλλων όργάνων, που, όπως είπαμε, μπορεί να έχη πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

«Είπε τρέλα, γράφει σ' ένα σχετικό έργο του, αυτό που κάνουν οι 'Αμερικανοί. Γι' αυτόν ο γάμος και το διαζύγιο είναι παιγνίδια! Μά δέν θ

Ὁ Αἰὼς ἀναπνέει τὴ χάριν
 καὶ τὴν ἰσχυρίαν τὴν σοφίαν.
 Νοσταλγῶν ἄνω τὴν ἐποχὴν,
 καὶ τὴν ἐλπίδα τὴν αἰῶνος

★
 "Ένας άλλος Γάλλος φοροεξ., ο Γκρ-
 νιέρ Ρινιέρ είχε καλέσει, πρό ετών, την
 πρωταθλήτρια οπότε του σέ γεύμα μεγάλου
 αριθμού προσκαλεσμένων μεταξύ των ο-
 ρίων υπήρχαν κι έπιτραμ πρόσωπα και
 άλλες κυρίες. Το γεύμα συνεχίστηκε μί-
 λους τους κανόνες της έθιμοτητας. Πα-
 ρούζως όμως δεν υπήρχε στο τραπέζι

—Έλαίον άπό πορεί να λαδώνου, πτωχοί!...

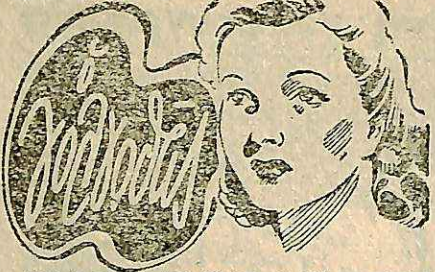
.....

ΣΟΥΖΥ (ἀναστεινάζοντας): Ναί, ὁ παπποῦς εἶνε παλαιᾶς σχολῆς καὶ ἀνάγκασε νὰ τοῦ ὁποσχεθῶ πῶς δὲν

τοῦ ἔρωτος... (τὴν ψαλὰ ὑλοκα ὁ
μάτια). ΜΑΓΚΑΛ

ΡΗΤΕ. 10) ΕΦ - ΝΤΑΜΑ - ΙΣ. 11) ΡΕ - ΣΤ - ΤΣ
ΣΤ. 12) ΟΤΙ - ΠΑΡΟΔΙΑ - ΑΦΗ. 13) ΣΟΛΟ - Τ
ΦΕΣ - ΑΘΗΡ. 14) ΣΥΚΗ - ΑΠΩΝ. 15) ΣΑΝΔΗ
ΑΤΜΟΣ.

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

32ον — Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, κοτό άπάντησε ο Μαρκήσιος. Είσαι άκο-
τακά καλά δειμένος στο κλαδί σου.

Μπορείς και να κοιμηθής, άν τ' τρα-
βή η δρελί σου... Πάρε έναν ύπνάκο...
"Αν κοπή όμως η ζώνη σου... καλήν άντέμωσι
στόν Κότω Κόσμο!...

"Ο Κουρπιέρ δέν έπέμεινε. Είχε συνηθίσει νά
όπακούσθ στο Μαρκήσιο, νά τόν σέβεται και
πρό πάντων νά τόν φοβάται.

"Ωστόσο δέν άνθεξε πολλήν ώρα.
Μετά ένα τέταρτο έβριζε τή ζώνη του, άν-
καλάσε σφιχτά τό κλαδί, πάνω στό όποιο ήταν
γατζωμένος κι' άποκοιμήθηκε.

"Ο Μαρκήσιος τούδριζε μία σκληρή ματιά.
Πόσο θάβηλε νάκανε τό ίδιο. Μά δέν τό
άποφάσισε. "Επρεπε νά μείνη ζυγνητός και νά-
χη τά μάτια του τέσσερα γιά κάθε ένδεδμένο.

Κυττάζοντας τόν άποκοιμισμένο Κουρπιέρ,
συλλογίζονταν:
"Φτάνει νά μ'ην άρχισή νά ροχαλίζει. "Αν
συνέη κάτι τέτοιο άπό τόν ζυγνητώ μέ πολύ
άσχημο τρόπο.

"Αρχισε κατόπιν νά συλλογίζεται τή θέσι
τους. Τι θά κάνανε; Πώς θά τελείωνε η περι-
πέτεια αυτή; Θά πέθαιναν άπό τίς κακουχίες
και τήν έξάντλησι; Θά τους βρίζε η πέικα;
Θά τους σκότωνε κανένας ίθαγενής, θά τους
κατεβόχχιζε κανένα θηρίο τής ζούγκλας ή θά
τους βοηθούσε ο Θεός ή ο Διάβολος νά ξεφύ-
γουν και νά γλυτώσουν;

Οι σκέψεις αυτές τόν γένιζαν άπελπισία.
Πεινούσε, πεινούσε τρομερά!... "Αν δέν εδ-
ρισκαν τίποτε ρίζες, γιά νά τράφουν ή τίποτε
άγριους καρπούς ήταν χαμένοι.

"Εκοψε μερικά φύλλα άπό τό δέντρο κι' άρ-
χιζε νά τά μασά. Τά έφτυσε όμως άμέσως βλα-
στημώνας μέ πέπμο. "Ήσαν πικρά και τού
έφεραν ναυτία. Καί όμως θά όπληχε άσφαλώς
άσθονο κυνήγι στό δάσος. "Αλλά πώς νά κυ-
νηγήσουν χωρίς όπλα; Κι' άν είχαν όπλα δέν
θα τολμούσαν νά πυροβολήσουν. "Επρεπε λοι-
πόν ν' άνεζητήσουν τή τροφή τους μεταξυ των
φυτών επί τού παρόντος. Κι' άργάστια πού ή
καταδίωξις έναντίον των θά σταματούσε επί
τέλους, θά κατατρίβονταν προς τήν άκμή και θά
προσπαθούσαν νά βρουν τίποτε κοχύλια και κα-
βούρια άνάμεσα στις πέτρες...

★

"Επαίρνε νά ξημερώνη, όταν ο Κορεντέν ση-
κάθηκε όρθιος, τέντωσε τά μυοδιασμένα μέ-
λη του κι' έτρεξε στό πλαγινό μυάκι, γιά νά
πλύνη τό πρόσωπό του. Είχε κοιμηθί κοντά
στη φωτιά άρκητή ώρα.

Οι σύντροφοι του κοιμόντουσαν άκόμα.
"Ο Κορεντέν δέν τους ένόηλησε. "Απομακρό-
θηκε έκκοσι- τριάντα βήματα προς τό βάθος του
δάσους, στάθηκε κάτω άπό τά δέντρα κι'
άφουγκράστηκε μέ τό πρόσωπο γυρισμένο προς
τό τέλμα.

Δέν άκούγονταν κανένας θόρυβος, καμμία
κραυγή.

"Ο άστυνομικός άνασήκωσε τους ώμους του
και ψιθύρισε:
— "Όλα τελείωσαν ίσως... Δέν άκούγεται
τίποτε...

Τό τέλμα δέν ήταν μακριά.
"Ωστόσο δέν ήρθε πρόσ τά εκεί. Δέν βια-
ζόταν καθόλου. "Έρεε καλά, ήταν βέβαιος,
τευθύθηκε λοιπόν προς τήν κατασκήνωσι μουρ-
μουρίζοντας:

— Καλύτερα πονήνε έτσι. Θά ήταν φρικτό
νά βλέπη κανείς δυό ανθρώπους τή στιγμή πού
θρομποι αυτοί είνε δυό κακούργοι, δυό άδελ-
φάκια... "Ο Θεός τους τιμώρησε όπως
σώσουμε. Νά τους ξαναγυρίσουμε δειμένους στη
φωλιακή τους. Μά δέν θά περνούσε πολύς και-
ρός και θά τό ξανάσκαζαν. "Α, τόν έζρω κα-
λά τό Μαρκήσιο. Είνε ένα τέρας μέ μορφή άν-
θρώπου, ένως πεισματάρης. Καλύτερα πού τε-
λείωσε έτσι ή θλιβένη, ή τραγική αυτή ιστο-
ρία... Καί τώρα μπορούμε πιά νά γυρίσουμε
στην άνταπημένη μας Γαλλία, κοντά σ' εκείνους
πού μάς άγαπούν έλικρινώς.

Σέ λίγο ζυγνησαν ο Ροτρέ κι' ο Μερουδέλ.

Οι δυό άστυνομικοί είχαν άκολουθήσει τόν
Κορεντέν στην Καύνη.

—Θά ρθώμε μαζί σου, έστο και στην άκρη
του κόσμου, τού είπαν όταν έπρόκειτο νά φύ-
γη άπό τή Γαλλία, μετά τήν καταδίκη του Μαρ-
κήσιου και του Κουρπιέρ.

"Ο Κορεντέν συγκινήθηκε μέ τήν άφασίωσι
τους.

Σας εύχαριστώ, τους είπε. Τό καθήκον
σας άστυνομικών τελείωσε άπ' τή στιγμή
πού συλληφθήσαν οι κακούργοι και καταδι-
κάσθηκαν. "Αν πηγαίνα έγώ εκεί κάτω, έχω
άλλο, λόγο. Δέν σάς άνταγκάζω λοιπόν νά μέ
άκολουθήσετε.

Οι δυό άστυνομικοί όμως ήταν άμετάπειστοι.
Δέν ήθελαν νά τόν έγκαταλείνουν. "Ετσι έφυ-
γαν και οι τρεις μαζί.

"Η Ζάν Λεντρώ ήταν μαζί μέ τόν Κορεντέν.
Αυτή είχε άγοράσει ένα γιότι, μέ τά χρήματα,
πού τής είχε δώσει ή Σελέστ.

"Ο Κορεντέν έζήτησε από τόν Ροτρέ καί τό Με-
ρουδέλ γιά ποίο λόγο έκαναν τό ταξείδι τους.

—"Υποπτεύομαι, τους είπε, ότι ο Μαρκήσιος
ο' άποπειραθί νά δραπετεύσει. Κι' αυτό δέν
θέλω νά συμβή. Πρέπει νά τιμωρηθί. Σκότωσε
άλλοτε τόν πατέρα τής Ζάν και δέν θά τόν
άφήσω άπό τά μάτια μου, πριν τόν δω νά πε-
θαίνη. "Αν ο άρχιεός αυτός δραπετεύσει και γυ-
ρίση στη Γαλλία, θά έχουμε καινούργιες φα-
σαρίες μαζί του.

— Νά δραπετεύει από τό κάτεργο; είπε ο
Ροτρέ. Αυτό είνε άδύνατον.

—"Αδύνατον γιά τους άλλους, μά γιά τό
Μαρκήσιο πολύ δυνατόν. Αυτός ο άλλος είνε
ο' ίδιος ο Σατανάς!

"Όπως θά μαντεύουν πλέον οι άναγνώσται
μας, τό γιότι πού έθλεπαν ν' άρμενίξή διαρκώς
άντικρυ τους ο Μαρκήσιος κι' ο Κουρπιέρ όταν
δραπέτευσαν χρησιμοποιώντας γιά βάρκα τό
φάρτερο τών φυλακών ήταν εκείνο στό όποιο
επέβαιναν οι τρεις άστυνομικοί κι' ή Ζάν
Λεντρώ.

Μετά τή σύλληψη των δυό καταδίκων και τή
νέα δραπετεύσι τους ή Ζάν έμεινε στό διοικη-
τήριο των φυλακών.

"Ο Κορεντέν πήρε τό Ροτρέ, τό Μερουδέλ
και μερικώς άπό τους φυλακας και μπήκαν
στό δάσος, γιά νά συλλάβουν τους δραπετέας.

Δέν άργησαν νά τους άνακαλύψουν.
"Όταν ο Κορεντέν άντελήθηκε τίς οι δυό κα-
κούργοι έπεσαν στό τέλμα ήσυχας.

"Ο Θεός έζέρι νά τιμωρή τους άρχείλους,
ψιθύρισε.

— Τώρα μπορούμε νά τους πιάσουμε, είπε ο
Μερουδέλ.

— "Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε ο Κορεντέν.

Οι δυό άστυνομικοί άπόρησαν.

—Θά πνιγούν! είπε ο Ροτρέ.

— Αυτό είνε τό καλύτερο, φίλε μου.

Τό «Γκότα» δέν θά έκδοθί

"Η Ιστορία ενός ήμερολογίου

Τό περίφημο «"Ημερολόγιο Γκότα»
δέν πρόκειται νά έκδοθί έφέτος, γιά
πρώτη φορά έπειτα από 163 χρόνια.
Θά έξρουν ίσως οι άναγνώσται μας ό-
τι τό ήμερολόγιο αυτό περιείχε τή γε-
νεαλογία όλων των βασιλέων, πριγ-
κιπικών και άριστοκρατικών έν νεύει
οικογενειών τής Εύρώπης. "Εξέδοθη
γιά πρώτη φορά τό 1763, στην γερμα-
νική πόλι Γκότα, και δέν άργησε νά
γίνη γνωστό σ' όλο τόν πολιτισμένο
κόσμο.

Τό 1808, ο Ναπολέων τό υπέβαλε...
σέ λογοκρισία, γιάτί δέν τού άρεσε τό
περιεχόμενο του! Στις 20 "Οκτωβρίου
1807, είχε γράψει στόν ύπουργό των
"Εξωτερικών του: "Από ήμερολόγιον
Γκότα είνε λανθασμένο. Καλέσετε
τόν έκδοτή του και υποδείξετέ του νά
διορθώσθ τό προσέχες τεύχος". "Ωστόσο
οι διορθώσεις πού έκαναν οι έκδοτάι,
δέν τόν ικανοποίησαν. "Εσθλα λοι-
πόν μέ τό χέρι του άπ' τά βόκμια του
Γκότα τού 1808 διάφορες βιογραφικές
σημειώσεις, κι' έπειτα διατάξε ν' ά-
φαιρεθούν τρεις εικόνες: τού Πάπ-
και τού Νέλσονος, παλμών του έ-
φθών, και τού στρατάρχη Μυρά πού
είχε τότε πέσει στη δυσμενεία του γιά
τόν τρόπο τής διεξαγωγής του πολέ-
μου στην "Ισπανία. Κι' έτσι τό ήμερο-
λόγιο κυκλοφόρησε κολοδωμένο. "Αλλά
οι έκδοτές τύπωσαν κρυφά και μία
πλήρη έκδοσι του, πού είνε σήμερα
σπανιωτάτη και πούλιεται πανάκριβα.

"Ρε τό 1939, τό ήμερολόγιο Γκότα
διατήρησε κάποια άνεξάρτησία άπέ-
ναντι τού ναζισμού. "Ενώ όμως, τό
1938, είχε άφιρώσει δέκα σελιδες
του γιά τήν οικογένεια των "Αψβούρ-
γων, τής κατήργησε τό 1939, κατά
διαταγήν του "Αδόλφου Χίτλερ! Στην
ίδια αυτή έκδοσι άναφέρει και τό στρα-
τηγό φράγκο ως άρχηγό Κράτους.

— Διηλαδή;

— Είνε άπλούστατο, Ροτρέ. Θά γλυτώσουμε
άπό τά θηρία αυτά. Θ' άπαλλαγί ή κοινωνία
άπό ένα κάθαρμα, τόν Μαρκήσιο έννοώ, γιάτί
ο Κουρπιέρ δέν λογαριάζεται. Ναι, φίλοι μου,
ας άφήσουμε νά ένενοήσθ ή θεία δική...

Οι δυό άστυνομικοί δέν έφεραν άντίρρηση.
Κι' οι δεσμοφύλακες συμφώνησαν μαζί τους.
Αυτοί ίδιαίτερως ήσαν εύχαριστήμενοι μέ τήν
λύσι αυτή. Θά γλυτώναν άπό δυό έπικίνδυνους
καταδίκους πού θά τους έδαξαν κάθε τόσο σέ
τρεχάματα.

"Απομακρύνθηκαν λοιπόν άπό τό τέλμα και
γύρισαν στην κατασκήνωσι τους. Πριν κοιμη-
θούν ο Κορεντέν μέ τό Ροτρέ και τό Μερου-
δέλ πετάχθηκαν δυό φορές ως τό τέλμα γιά νά
δούν τί γίνεται.

Μετά τήν τελευταία κατόπτεισι πού έκανε, ο
Κορεντέν έφυγε γιά τήν κατασκήνωσι ήσυχος
και ικανοποιημένος.

Πρό τής αύγης, είπε στους δυό συνάδελ-
φους του, όλα θά έχουν τελειώσει. "Όταν θά
πάμε τό πρωί πάλι στό τέλμα δέν θά ύπάρξη
ούτε ίχνος άπ' τους δάδλους αυτούς. "Ο βούρ-
κος θά τους έχη ρουφήξει.

— Αυτό είνε αίλουρο, είπε ο Μερουδέλ. Δι-
σκήως βυθίζονται. Δέν τους δίνω πλέον τής
μισής ώρας ζωής.

★

Γι' αυτό τώρα ο Κορεντέν άνυπομονούσε νά
τρέξθ στό τέλμα.

Μόλις είδε τό Ροτρέ και τό Μερουδέλ νά έυ-
πνούν τους είπε:
— Σας περιμένα νά ζυγνησετε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Ροτρέ.

— Τίποτε τό έκτακτο βέβαια. Μά ζήτησα,
μόλις πήρε νά γλυκογαράξθ. Δέν βλέπω τήν
ώρα νά τρέξθ στό τέλμα νά δω τί γίνεται.

— Τι γίνεται; είπε ο Μερουδέλ χαμογελών-
τας. Σέ βεβαιώσω πως όλα άδχουν τελειώσει.
"Ο Μαρκήσιος κι' ο Κουρπιέρ βρίσκονται αύ-
τη τή στιγμή στην κόλσι.

— Ναι, αυτό είνε βέβαιο. "Ωστόσο ως κά-
νουμε έναν περίπατο ως εκεί.

Έσκίνησαν άργά- άργά, χωρίς νά βιάζονται.
Προχωρούσαν χωρίς νά μιλούν.

"Όταν έφτασαν στό τέλμα κι' έβριξαν μία
ματιά στό μέρος πού είχαν πατήσθ οι δυό κα-
κούργοι, μία λέξι έφύγε άπ' τά χείλη του:
— Βυθίστηκαν!

Πραγματικά τίποτε δέν διακρινόταν στην έπι-
φάνεια του τέλματος.

"Εμειναν γιά λίγα δευτερόλεπτα σιωπηλοί.
"Ετοιμαζόντουσαν νά φύγουν όταν έσφινικά τό
βλέμμα του Κορεντέν έπεσε στην άντικρινή
όχη του τέλματος και στάθηκε παραξενεμένος.
Οι δυό συνάδελφοι του τόν κυττάζαν μέ πε-
ριέργεια.

Τό έξασκημένο μάτι του τετραπέρατου άστυ-
νομικού είδε στην όχη εκείνη κάτι πού τόν
γέμισε όπμιες.

— Διάβολέ! μουρμούρισε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησαν μ' ένα στόμα ο
Ροτρέ κι' ο Μερουδέλ.

Μά ο Κορεντέν δέν τους άπάντησε.

Σκύλ τό κυνηγητικό σκαλί πού άνακάλυψε
ήχη θηράματος έτρεξε προς τήν άντικρινή όχη.
Οι δυό συνάδελφοι του τόν άκολουθήσαν έρ-
πίσω, γεμάτοι περιέργεια.

Μόλις έφτασε στό μέρος εκείνο ο Κορεντέν
κι' έβριζε μία ματιά στη γλόη καταλήφθ από
άπεριγρεπτή λύσσα. Μία βλαστημία τού έέ-
φυγε. "Εσφίξε τίς γροθίες του και κραύγασε:
— Εί!ν' άπίστευτο... είνε καταπληκτικό, και
δμως...

— Μά τι συμβαίνει, επί τέλους; ρώτησε ο
Μερουδέλ.

"Ο Κορεντέν τού έδειξε τή γλόη. "Ήταν πα-
τημένη και γεμάτη λάσπες.

— Λοιπόν; ρώτησε μ' άπορία ο Μερουδέλ.

— Δέν βλέπεις;

— Ναι, βλέπω τή γλόη πατημένη και γεμά-
τη βούρκο.

— Και δέν σοι λέει τίποτε αυτό;

— "Ασφαλώς. Κάποιο ζώο έπεσε στό βούρκο
και κατάρθρωσε νά σωθί.

"Ο Κορεντέν χαμογέλασε.

— Κάνεις λάθος, Μερουδέλ, είπε, δέν πρό-
κειται περί ζώου, δυστυχώς. Στο μέρος αυτό
βγήκαν και έξφυγαν οι δυό δραπετέες.

"Ο Μερουδέλ γούρλωσε κατάπληκτος τά μά-
τια του.

— Μιλάτε σοδάρα;

— Πολύ σοδάρα μάλιστα. Πρόσθετε καλλίτε-
ρα. Τά ίχνη αυτά δέν είνε ίχνη ζώου. "Εδω,
επί παραδείγματι, διακρίνεται καλά τό πάτημα
άνθρώπου και σ' αυτή τήν πέτρα κάποιος άπό
τους δυό άκούμπησε τό λαοπημένο χέρι του. "Αν
Μερουδέλ έσκυψε στό έδαφος, έζέτασε
μέ προσοχή τά ίχνη και ψιθύρισε έμμερόντως:

— Είνε καταπληκτικό!... "Έχεις δίκιο Κο-
ρεντέν. Δέν τό χωράει τό μυαλό μου. Είνε ά-
πίστευτο, άπίστευτο... Πώς διάβολο μπόρεσαν
και βγήκαν άπό τό τέλμα;

"Ο Κορεντέν σιωπούσε.

"Επενέθη ο Ροτρέ.

— "Εδω έγινε κάποιο θαύμα, είπε. Τους βοή-
θησε ο διάβολος. Πώς ξέρει;

— Αυτό σκέπτομαι τόσην ώρα, είπε ο Κορεν-
τέν, μά δέν μπορώ νά βγάλω κανένα συμπέ-
ρασμα. Μόνον ένας τρίτος δά μπορούσε νά τους
βοηθήσθ ρίχνοντάς τους ένα σκονί γιά νά πιά-

στον και νά βγούν έξω. Ποιος όμως θά ήταν
ο τρίτος αυτός;

— Κανένας καταδίκος;

— "Αδύνατον. Μόνον οι δυό αυτοί τό σκά-
σανε.

— Κανένας ίθαγενής τότε.

— Δέν τό πολιτευόμα. Οι ίθαγενείς μισούν
τους λευκούς και κυνηγούν σάν άγρια θηρία
τους δραπετέας τών φυλακών όταν τρυπώσουν
στη ζούγκλα. Θά τους σκότωναν εύχαρίστως
άν τους εύρισκαν βυθισμένους στό τέλμα.

— Τότε;

— Σου είπα, είνε ή μόνη περίπτωση πού δέν
μπορώ νά βρώ μία λογική έξήγησι...

"Ο Κορεντέν έσφίξε μέ πείσμα τίς γροθίες
του και πρόσθεσε:

— Καλά νά πάθω. Δέν έπρεπε νά τους ά-
φήσω άπό τά μάτια μου. Αυτός ο άρχιεός ο
Μαρκήσιος είνε ο' ίδιος ο Σατανάς! Δέν έπρε-
πε νά άπομακρυνθώ άπό τό τέλμα πριν τους
δω νά βυθίζονται στό βούρκο.

— Και τώρα τί γίνεται; ρώτησε ο Μερουδέλ.

— Πρέπει νά τους κυνηγήσουμε. "Αμέσως μά-
λιστα. Θά είνε τόσο πολύ έξαντλημένοι ώστε
δέν θά έχουν πάει μακριά. Θά τους έναπιό-
σουμε, διάβολε. Στην κατάστασι πού βρίσκον-
ται θά πέσουν μισοπεσμένοι άπό τόν κόπο άν
θελήσουν νά διασχίσουν τή ζούγκλα. Θά τους
πιάσουμε και θά μάθουμε μέ ποιόν τρόπο βγή-
καν άπό τό τέλμα.

"Ο Ροτρέ κι' ο Μερουδέλ θέλησαν νά τρέ-
ξουν στην κατασκήνωσι νά είδοποιήσουν τους
συντρόφους των.

"Ο Κορεντέν όμως δέν τους άφησε.

— Δέν πρέπει νά χάνουμε καιρό, τους είπε.

"Εμπρός και γρήγορα.

★

Πάνω στό δέντρο στό όποιο είχαν καταφύγει
οι δυό κακούργοι άρχισαν νά κουράζονται, ν'
άποκρίνονται.

"Ο Κουρπιέρ διαμαρτυρήθηκε:

— Δέν άντέχω πιά! είπε στό Μαρκήσιο. Πο-
θώ νά έλευθερωθώ και νά ξαναγυρίσω στη Γα-
λλία, μά όχι κι' έτσι...

— "Ήθελες νά ρθί νά σέ πάρη καμμία θα-
λαμηγός; στριγγλίσας ειρωνικά ο Μαρκήσιος.

— Μις κοροϊδεύεις;

— Είσαι άστείος, Κουρπιέρ. Μόλις γλυτώσα-
με τό θάνατο και άπ' τήν εύχαρίστησι τό Θεό
άρχισες νά κρυμιάζεις. Τι νά γίνή φιλαράκο
μου; Δέν θά έχει κανείς όπλα άς όπως τά θέλει.
Στην περίπτωση μάλιστα τή δική μας πρέπει
νά είμαστε εύχαριστήμενοι μ' όλα τά μαρτύρια
πού τράχησαμε.

— Τι ελπίζεις επί τέλους; γκρίνιαζε ο Κουρ-
πιέρ.

— "Ελπίζω ότι θά βρισκόμαστε σέ λίγον και-
ρό στη Γαλλία.

"Ο Κουρπιέρ γούρλωσε τά μάτια του.

— Πώς; άπόρησε. Θά κάνης πτερά νά πετά-
ξής πάνω άπό τό πέλαγος;

— Θά σοι πώ τό σκεδί μου, αλλά...

Δέν πρόφτασε νά τελειώσθ τή φράσι του.

Βήματα βιαστικά έφτασαν στ' αυτιά τους.

"Ο Κουρπιέρ κέρωσε.

— "Ερχονται! ψιθύρισε τρέμοντας.

"Ο Μαρκήσιος τούγνεψε νά σωσθή και νά
μήν κάνει καθόλου θόρυβο και τέντωσε τ' αυ-
τιά του.

Πραγματικά κάποιος έρχόντουσαν προς τό μέ-
ρος τους άπό τό σημείο πού βρίσκονταν ή πηγή
στην όποια είχαν σταθί προηγουμένως γιά νά
σούσουν τή δίψα τους.

"Ευτυχώς πού εξαφάνισα τά ίχνη μας», σκέ-
φθηκε ο Μαρκήσιος.

Τά βήματα πλησιάζαν.

Τά κλαδιά παραμέρισαν γιά μία στιγμή και
φάνηκαν ο Κορεντέν μέ τους συντρόφους του.

"Ο Κουρπιέρ άρχισε νά τρέμει. "Αν δέν ήταν
δεμένοι στό κλαδί του δέντρου, θάπεφτε κάτω.

"Ο Μαρκήσιος τούγνεψε νά ησυχάσθ. "Ο
ίδιος είχε διατηρήσει τήν ψυχραιμία του.

"Ο Κορεντέν κι' οι σύντροφοι του δέν στά-
θηκαν στιγμή. "Επρίξαν μία ματιά γύρω τους
κι' έφυγαν βιαστικά.

"Ο Κουρπιέρ άνάσανε μ' άνακούφισι.

— Γλυτώσαμε!... ψιθύρισε.

— "Όχι άκόμα, τού είπε σιγά ο Μαρκήσιος.

"Εκείνος άνησυχήσε.

— Μά μείνουμε γατζωμένοι στό δέντρο πολ-
λές ώρες άκόμα σάν άγριοπώλια; ρώτησε.

— Πρέπει, Κουρπιέρ. Κινδυνεύει ή ζωή μας.

"Ο Μαρκήσιος μιλούσε και συγχρόνως τό
μυαλό του δούλευε. Τό άντικρυσμα του Κορεν-
τέν είχε ζυγνηθεί μέσα τού τόν πόθο τής έκ-
δικήσεως. "Ο Κορεντέν ήταν μόνος τού στό
δάσος μέ τους δυό συνάδελφους του. "Αν μπο-
ρούσε νά τους σκοτάξαι και τους τρεις...

Αυτό θά ήταν ή πιο μεγάλη εύτυχία τής
ζωής του: Νά έκδικηθί, νά έκδικηθί σκληρά...

Μά πώς, πού δέν είχε κανένα όπλο;

"Ωστόσο δέν άπελπίστηκε.

— Τι σκέπτεσαι; τόν ρώτησε έξαφνα ο
Κουρπιέρ.

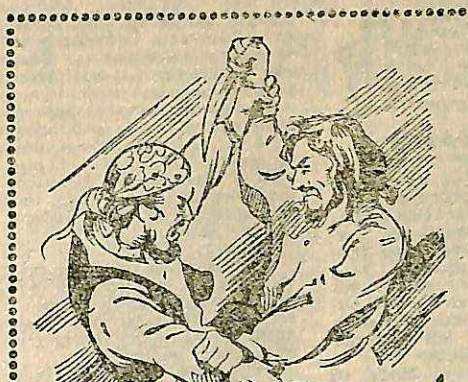
"Ο Μαρκήσιος δέν τού άπάντησε.

— Δέν μού μιλάς; "Απόκαμα δώ πάνω. Θά
κατέβω κι' άς μέ σκοτάσουν. Ποιος ξέρει;...

Θά προφτάσω ίσως νά έχω κάμ κι' έγώ κανένα
και μάλιστα αυτό τόν άτιμο τόν Κορεντέν.

"Ο Μαρκήσιος γέλασε εύχαριστήμενος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Οι Βασιλείς ΤΩΝ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

Οι μυστηριώδεις θησαυροί τους

Δέν είνε μόνο οι "Εβραίοι πού οι ναζί
κατέδιωξαν μέ τά πιο άπάνθρωπα μέσα,
έφαρμόζοντας άπάναντί τους μία πολιτι-
κή έξολοθρευούσας και άφανισμού. Τήν ι-
δια τύχη είχαν και οι Τσιγγάνοι, ο μυστη-
ριώδης αυτός νομαδικός λαός, πού μία
άνεξηγήτη, κατάρα τόν κάνει νά περι-
πατάει άκατάπαυστα, αλυσκώοντας ό-
λους τους δρόμους τής γηραιάς μας ή-
πειρου, χωρίς νά μπορεί νά έγκατασταθί
πουθενά.

Τά μέρη όπου οι έφήμεροι κατακίπται
της Εύρώπης είχαν συγκεντρώσει τους
Τσιγγάνους ήταν πραγματικά στρατόπε-
δα άφανισμού. Στην Πολωνία, άπό ένα
στράτοπεδο 70.000 Τσιγγάνων, σθώκαν
πέντε έξπ χιλιάδες. "Από ένα άλλο στρα-
τόπεδο στην Αυστρία, πού έτροφοδοτείτο
διαρκώς μέ νέα θύματα, μόνο μερικές έ-
κατοντάδες άπόμειναν ζωντανοί, όταν τε-
λείωσε ο πόλεμος.

[illegible]

τοιοῦτα εὐνὴν τὸ ἴδιον ὁρᾶν,
γὰρ τὴν Κορνοῦλᾴ. Καθὼς
ἡ Γκουινὴ στέκταν τὸ μεση-
μέρι στὴν ἀκρογιαλιά, τὴν ἀλ-
σισὰν ὁ Τόγκνιτωαλ.

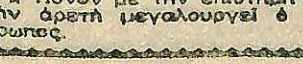
—Ἐκεῖ κάτω, τῆς εἶπε, στὴν
Κορνοῦλᾴ, ἔγω εἶνα μεγάλῳ
περιβόλῳ, γεμιστὸ ἀπὸ λαυλο-
θία κι' ὅπῳ καλλιμελέσα πο-
λὴ, κι' ἐγὼ σπιτὶ σάν τοῖς πα-
τέρας σου... Ἐθέλει παρθεῖς να
κατωκίσησες ἐκεῖ, ὁμορφὴ μου
νεράϊδα; Ὅταν γίνης νανικὴ
μου, θὰ εἶς θὰ σὲ σέβωνται κι' ἐγὼ
θὰ θεσπεζοῦν εἰς ἡλικίαν σου.
Κι' ἐγὼ θὰ προσέδωκ' ὅτι
πρότι σου μὲ παρθεῖς πο-
νύβη ἀπ' ἐπὶ ἀλβαν. σὺ ἴσως

τό φάρμακο. 'Επί πλέον, μέ-
σα στη λαβή του υπάρχουν
ένα κομμάτι για νερό, έ-
νας αναπτήρας κι' άλλα
χρήσιμα μικροπράγματα.

**'Από πρεσβευτής
ζαχαρωλάστης**

Ό πρώην Γερμανός πρε-
σβευτής στην Ιταλία διό-
τις 'Εβουδαίες Χάμπλ-
βερκς έναν έξυπνο τρόπο
για νά καρβίξει τό ψήμι-
τού: Έγινε ιδιωτικός ζα-
χαρωλάστης. 'Η γυναίκα
του σπινάει θαμνίσια γλυ-
κίσματα, κι' αυτός τ'απο-
λάττει.

σαν πάνω σε πλοίο που είχαν εξωκε-
λει στις άκρες των νησιών τους. Υ-
πολογίζεται σήμερα ότι κάθε οικογε-
νεία του Τύρκ και του Τυρμπάτ έχει
έτσιλο εισόδημα 1.000 λιρών, δηλαδή
20.000.000 δραχμών, ποσό τεράστιο
αν ληφθούν υπ' όψη οι συνθήκες της
ζωής σε αυτά τα νησιά. Έχουν όμως
λοπόν οι Ιρλανδικές άκρες, που επι-
διόκνουν να ελεγχθούν τους καυστάς
σημένιους πόρους. Αλλά οι πειρασμοί
σήμερα νησιώτες σαν πληρούνται!

και την άνοιξε, βρήκε μέσα... ένα ψυχο σκυλι, που το πήγα να προσφάξω κυρία του γιό κι το θάωγ!

• να παρακολουθήσει τη σημαία και να συλλέξει τους
• άρπηνους της.

8ον

—Αυτή την ικανότητα έχουν οι υπνωτισμένοι εξήγησης ο καθηγητής. Τώρα ο Μογκέντ οδηγείται από ένα είδος ενστικτού, δυνατή καταγωγή, νοιώσει κάθε χαλίκι που βρίσκεται στο δρόμο του, και δεν ακουμπάει πάνω του. «Αν άνοιχες έμπρός του ένα βράδυ, θα σταματούσε στο χείλος του... Είδα μέντιον να κατορθώνουν καταπληκτικά πράγματα σε κατάστασι υπνωτισμού. «Ανθρώποι άντικανοί να κατορθούν από ένα τραύμα εν κινήσει, πηδούν από ύψος δέκα μέτρων, δίχως να πάθουν το παραμικρό. Άλλοι, που ζαλιζόνται εύκολα, περπατούν επί ώρες στην κορνίζα ενός σπιτιού, τριάντα μέτρα ψηλότερα απ' το έδαφος...»

Οι τέσσερες θάγανεις δεν έδειξαν εκπληξία για τους παράξενους τρόπους του «λάμα». Κι' αυτό άνησυχίασεν την Έλλην. Σκέφθηκε όμως ότι, στις 'Ινδίες, οι άνθρωποι είναι συνηθισμένοι στα πιο άφουκα πράγματα, έφ' όσον οι φακίρηδες κάνουν καθημερινώς στους δρόμους τόσα θαύματα...

Επίσης οι θιβετιανοί δεν άπορούσαν για την άλλαγή του δρόμου. Βάδιζαν έμειλτοι, φορτωμένοι με τις άποσκευές, άδιάφοροι φαινομενικά σε ό,τι συνέβαινε γύρω τους.

Επειτα από 24 ώρες, το μικρό καραβάνι βρισκόταν μέσα σε ένα περιβάλλον έντελως διαφορετικό από το Έβερεστ. Άκολουθούσε μία κοιλιά πολύ πλατιά, που φαινόταν σαν ένας διάδρομος δίχως τέλος.

Στη μέση, κυλούσε ένα ποτάμι. Δεξιά κι' άριστερα, οι δυο πλαγιές ήταν σκεπασμένες από έλατα.

Ένας παγωμένος άνεμος σάρωνε διαρκώς αυτή τη ρεμματιά, δένοντας τα πρόσωπα και κάνοντας έπιπουν την πορεία. Μόνο ο Μογκέντ δεν έδειχνε να το αντιλαμβάνεται. Προχωρούσε πάντα έμπρός, με βήματα όμοιόμορφα, άκούραστο.

Η Έλλην δεν κατάλαβε άμέσως τις διαστάσεις αυτού του τοπίου. Ένα βράδυ όμως, κύτταζε πίσω της, για να κρίνει πόσο όρεώ είχαν κάνει. Είχε βάλει σημάδι ένα κτηνικό βράχο, απ' τον οποίο είχαν περάσει το πρωί... Έ λοιπόν, έπειτα από 10 ώρες γρήγορο περπάτημα, ο βράχος αυτός φαινόταν ακόμη πολύ κοντά τους!... Είχαν προχωρήσει έλάχιστα. Το τέλος της ρεμματίας βρισκόταν πάντα μακριά, ά-
θάλανε κανείς ότι οι έξερουνταί ήταν καταδικασμένοι να περπατούν άδιάκοπα, όπως σε μερικά άνιρα, δίχως να φτάνουν ποτέ στο τέρμα...

Ο Μογκέντ δεν έδινε σημασία. Βάδιζε μηχανή ακρίβειας, κουρδισμένη απ' το χέρι του κατασκευαστού της, χωρίς να κυττάει καν έλατο πίσω του.

Το βράδυ, δεν θέλανε να φάν, ούτε και να κοιμηθ. Πέρασε τη νύχτα καθισμένος σε μία πέτρα, με το βλέμμα χαμένο στον ουρανό...

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΠΛΗΡ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΑ

Η πορεία αυτή ήταν εξαιρετικά δύσκολη για τον Ζάν Μιστέρ και το μικρό του σύντροφο. Έπρεπε να παρακολουθούν τη συνοδεία του Μπέρντ από κοντά, αλλά χωρίς να φαίνονται. Δεν μπορούσαν ανενπίως να προχωρούν απ' το βάθος της ρε-

μματίας που ήταν έντελως νυκινό, δίχως τον έλατο δάμνο. Έπρεπε να μένουν κρυμμένοι στις δένδροφυτεμένες πλαγιές. Έκει όμως εύρισκαν άλλες δυσκολίες: Το έδαφος ήταν κατηφορικό. Τα δέντρα βρισκόντουσαν τόσο κοντά το ένα με το άλλο, ώστε έπρεπε κάποτε να λυγίσουν τους λεπτούς κορμούς των, για ν' ανοίξουν πέρασμα.

Άλλοτε πάλι αναγκάζονταν να κάμουν μεγάλες γύρους, να ακοφάλλουν ψηλά στο βουνό ή να κατεβούν ως το ποτάμι, γιατί τους έκλεινε το δρόμο ένας σωρός από γκρεμισμένους βράχους.

Ο Άλφς βογγούσε, παρ' όλο το κουράγιο του. Τα πόδια του είχαν ματώσει, μολοντί το είχε τυλιγμένα με πανιά. Ό-
ρες δόλοληρες ο Μιστέρ τον κουδάλουσε στην πλάτη του.

Ο νεός είχε ξεκινάσει ένα καινούργιο τρόπο πορείας. Άντι να παρακολουθού βήμα προς βήμα το καραβάνι, ξεκινούσε το πρωί μία ώρα ένωρίτερα και περπατούσε πολύ γρήγορα. Ίδρωνε, τα πόδια του έτρεμαν απ' την κούραση. Όστόσο έξακολουθούσε να προχωρή έτσι ως το μεσημέρι. Έπειτα σταματούσε. Είχε κάνει τη διαδρομή μίας δόλοληρης ημέρας. Ήταν έ-
ξαντλημένος, αλλά είχε τώρα στη διάθεσή του άρκετες ώρες για ν' αναπαυθ. και για να κυττάει από μακριά τους ταξιδιώτες που πλησίαζαν απ' τη ρεμματιά.

Ο Άλφς δεν μπορούσε να το χωνέψει αυτό... Προτιμούσε να περπατήσει 24 ώρες σιγά-σιγά, παρά να τρέξει έξη ώρες μόνον!...

★

Το άσυνήθιστο περπάτημα του Μογκέντ τραβήξε την προσοχή του νέου, ο οποίος κατάλαβε άμέσως την επένδυση του καθηγητού Πέτερσεν.

«Ο θεός να δώσει να έχω άληθινά στην κυριαρχία του το θιβετιανό—σκέφθηκε—. Άυριόβαλλω όμως!... Όποιοι άλλωστε κυττάει και τους δυο, σχηματίζει την έντυπωσι ότι ο κυρίαρχος δεν είναι ο άνθρωπος με το μυαλό!...»

Μία νύχτα με πανούληνη, ο Γάλλος έμεινε ξυπνητός ως άργα, παραδόμενος στις όνειροπολήσεις του. Ο Άλφς κοιμήταν κοντά του. Όλα ήταν ήσυχα, σιωπλή.

Μακριά, έλαμπε το ποτάμι, που σχημάτιζε στο σημείο εκείνο μία μικρή λίμνη. Έσπρινά, καθώς ο Μιστέρ κύτταζε μηχανικά τον Μογκέντ, καθισμένον σταυροπόδι δίπλα στη σκηνή των λευκών, του φάνηκε ότι ο «λάμα» άσχολείτο με κάποια παράξενη εργασία... Βρισκόταν άρκετά μακριά, και δεν μπορούσε να διακρίνει ό-
λες τις λεπτομέρειες. Τράβηξε όμως την προσοχή του μία ζωρή κίνηση στο δεξιό χέριού του θιβετιανού, ο οποίος κρατούσε στο άριστερο του χέρι ένα πράγμα όμοιο με μεγάλη πέτρα.

Είχε μάθει πια να σέρνεται στη γη σαν φίδι, δίχως όρυθο. Μόρως λοιπόν να φτάσει έτσι ως την άκρη του δάσους, έλαδ' σε άπόστασι πέντην μέτρων απ' τον Μογκέντ. Έκείνος έμεινε άπαθής, όπως πάντα. Άλλά το δεξιό του χέρι έκανε κάτι μικρές, ζωηρές κι' επανειλημμένες κινήσεις.

Έξακολουθούσε επί δυο ώρες την μυστηριώδη αυτή εργασία, καθισμένος δίπλα στο ποτάμι. Άφιος έπειτα στην άκρη της

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Εκλογές!

Σ' είδα μ' άλλον να γυρνάς κι' έμένα μου την κοπανιά, με όρόσω μου μαργιόλα, μα πριν τα κάνω ρημαδιό τον ένα διάλεξε απ' τους δυο και δίχως αναβολή!

★

«Αν έγνωθες ξανά μπαμπά—θα κάνω έκκλησι στον Μπέ—κι' εκείνος μάνι-μάνι θα πη σπαράτα και

ότι όφειλε το όροσι τις εκλογές να κάνει!

★

Είσαι πληγή πολύ κρυφή γιατί σε δυο ύποψη—δε δείχνουν τίμια. Μά τώρα θέλεις και

κάν' εκλογές άνυπερ-
ως τις τριανταμία!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

δύθηκε το πράγμα που κρατούσε. Το έ-
σπρωξε με το πόδι του και το έρριξε μέσα στο νερό.

«Αυτός ο άκρείος δεν μου φαίνεται συνηθισμένος να παίρνει με τα χαλίκια!—σκέφθηκε ο Μιστέρ—. Κάτι πρέπει λοιπόν να άκάρωσε... Θα το μάθω!»

Το πρωί, περίερε να ξεκινήσει το καραβάνι. Πόσο κοπίες για να συγκρατηθ, βλέποντας από τόσο κοντά την Έλλην άνήσυχη, θλιμμένη, και νιώθοντας μία τρελή επιθυμία να της μιλήσει, να της φανερώσει με κάποιο τρόπο την παρουσία του!...

Όταν έφυγαν όλοι, έτρεξε ως το ποτάμι, στο μέρος όπου είχε πετάξει την πέτρα ο Μογκέντ. Το νερό ήταν πολύ βαθύ, στο σημείο εκείνο, τόσο ώστε δεν φαίνονταν ο βυθός.

Ο Άλφς που είχε ξυπνήσει εν τω μεταξύ και ήρθε να βρ' τον κύριο του, ά-
στισε βλέποντάς τον να γδύνεται.

—Θέλεις να κάνεις μπάνι, «ααχίμ»; του είπε, τραμαγμένος. Δεν έξεριζε ότι το νερό του βουνού σκοτώνει τους ανθρώπους.

Ο Μιστέρ ήξερε καλά τον κίνδυνο... Το νερό ήταν παγωμένο. Όταν βουτήξε μέσα, ο νέος μούδιασε δόλοληρες, τόσο ώστε νόμισε ότι δεν θα κατάφερε να κολυμήσει. Άλλά, με μία προσπάθεια, έσπρωξε στην επιφάνεια, άνάνυπνος βαδύ και χάρθηκε πάλι...

Έκαμε έτοι τρεις ή τέσσερες βουτιές, γιατί το βάθος του νερού έφτανε τα έπτα μέτρα και δυσκόλευε το ψάξιμο στο βυθό. Έπί τέλους, βγήκε, κρατώντας την πέτρα που άναζητούσε.

Άφου τρίφθηκε καλά με το μπουρνούζι του και ντύθηκε, έξετασε το εύρημά του. Ο Μογκέντ είχε χαράξει με το μαχαίρι του σ' όλες τις πλευρές της πέτρας κάτι σημεία άκατανόητα για ένα Έυρωπαϊό, ό-
μοια κάπως με τα κινέζικα ψηφία.

—Μπορείς να διαβάσεις τι είναι γραμμένο έδώ; ρώτησε ο νέος τον Άλφ.

Ο μικρός κύτταξε την πέτρα, κούνησε το κεφάλι του και έλάωσε σοδάρη: —Είπε μαγικά ζόρκια... Οι «γιόγκι» γράφουν τέτοια πράγματα στα χαρτάκια που κλείνουν μέσα στα φυλλάδια. Υπάρχουν ζόρκια για τα κακά πνεύματα, για το θάνατο, για την άρρώστεια...

Ο Μιστέρ άναόληξε τους ώμους του κι' έσάκολούθησε να έξετάζει την πέτρα. —Οι «ααχίμ» θα έχουν προχωρήσει πολύ! του είπε έξαφνα ο Άλφς. Έχουν φύγει από μία ώρα τώρα...

Ο Γάλλος σκέφθηκε μερικές στιγμές. Έπειτα ξανάριξε την πέτρα στο νερό, στο μέρος όπου την είχε βρ'.

—Έλα μαζί μου! είπε. Θα κρυφθούμε στο δάσος, για να ιδούμε τι θα συμβεί.

—Πρόκειται λοιπόν να συμβεί κάτι; ρώτησε το παιδί.

Άφου ο Μογκέντ είχε εργασθ' τόσες ώρες για να χαράξει την πέτρα, σήμαινε ότι η πέτρα αυτή δεν προοριζόταν να μείνει αιώνιως στο βάθος του νερού... Στο μέρος όπου καθόταν τη νύχτα ο θιβετιανός, ο Μιστέρ βρήκε καταγής δυο ραβδάκια σταυρωτά. Ήταν, άσφαλώς, συνθηματικό σημείο...

★

Ο ήλιος είχε άνεσθ' άρκετά ψηλά, χωρίς να τάρδεη τίποτε τη γαλήνη του βουνού.

Ο Ζάν Μιστέρ ήταν άνήσυχος: «Αν είχε γελασθ' στο συμπέρασμα του, θα έπρεπε να περπατήσει όλη τη νύχτα, για να φτάσει το καραβάνι...»

Ευτυχώς, μία ώρα άργότερα άκούσθηκε ένας όρυθος απ' το μέρος του ποταμού. Και φάνηκε μία βάρκα πρωτόγονη, από τομαρί κατοίκους, που άνέβαινε αντίθετα στο ρεύμα. Την κυβερνούσε ένας άνθρωπος, δυι θιβετιανός, αλλά κινέζος, με άμυγδαλωτά μάτια, μακριά κοιτίδα κι' ένα πρσινωπό κίμονο.

Ο άγνωστος αυτός δεν έδειχνε δυσπιστία. Άγνοούσε, άσφαλώς, την παρουσία του Γάλλου και του παιδιού.

Μόλις είδε τα ίχνη της νυκτερινής κατασκνήσεως, πλησίασε άμέσως στην όχθη με τη βάρκα του. Φάνεται ότι έδιεκρινε άμέσως τα δυο σταυρωτά ραβδάκια, γιατί βγήκε στην έρη, τράβηξε έξω τη βάρκα και γδύθηκε βιστικά.

Με την πρώτη βουτιά, κατώρωσε να βγάλη έξω την πέτρα. Την έξετασε, δυι σαν περίεργος που άναζητεί τη λύσι ενός αινίγματος, αλλά σαν να διάβαζε ένα γράμμα.

Ζεστάθηκε μία ώρα στον ήλιο, κι' έπειτα ξανάντυθηκε.

Ο Μιστέρ φοβήθηκε, βλέποντάς τον να σπικν' στον άμιο το μονόβυλο του και να διευθύνεται προς το μέρος του δάσους, όπου ήταν κρυμμένος αυτός.

«Μήπως με άνακάλυψε, ο χιματζίης;...» διερωτήθηκε.

Άλλά ο Κινέζος άναζητούσε άπλως μία άσφαλισμένη κρυψή για τη βάρκα του. Σταμάτησε στους πρώτους θάμνους, έκρυ-

ψε άναμεταξύ τους το μονόβυλο κι' άπομακρύνθηκε.

Ο Μιστέρ είχε προλάβει να ιδ' το πρόσωπό του. Ήταν άσχημος, φρικτός, με λίγες άραιές και σκληρές τρίχες στο πρόσωπό του, με μάτια πεταχτά, που το άσπρόδι τους είχε ένα κρώμα κίτρινωπό.

—Τόν φοβάμαι! μουρμούρισε ο Άλφς, τρέμοντας.

—Μπα! Οι άσχημοί άνθρωποι δεν είναι όλοι κακοί! παρατήρησε ο Μιστέρ. Πρέπει τώρα να τον παρακολουθήσουμε, όπου κι' άν πάρι!

Ο μικρός είχε το θάρρος να συζητήσει άποφάσεις του κυρίου του, έφ' όσον δεν τον θεωρούσε άληθινό «ααχίμ».

—Θ' άφισες λοιπόν τη δεοποιΐδα; του είπε. Θα την έγκαταλείψης, για να παρακολουθήσεις ένα άσχημόμουντρο, που θα μας κάνει κάποιο κακό;...

—Ναι, γιατί το άσχημόμουντρο θα μας ά-
δηγήσει στη δεοποιΐδα!

Όστόσο, ο όρεώς που άκολουθούσε ο Κινέζος, φαινόταν ν' άποδεικνύει το αντίθετο. Άντι να προχωρήσει απ' τη ρεμματιά, άνέθηκε την άριστερά πλαγιά και χάρθηκε άνάμεσα στα έλατα.

—Προσοχή, Άλφ! ψιθύρισε ο Μιστέρ. Δεν πρέπει να τον χάσουμε απ' τα μάτια μας! Γιατί τότε δεν θα μπορούσαμε πια να ξαναβρούμε ούτε αυτόν ούτε τους «ααχίμ»!

Το σκεδίο του ήταν τολημρό. Η παρακολουθήσι ενός ανθρώπου μόνου, και πρό πάντων άνός Άνατολήτι εύκλιντου σαν χέλι, άνάμεσα στα βουνά και στα δάση, παρούσε μεγάλες δυσκολίες...

Ευτυχώς, ο άγνωστος δεν είχε αντίληψη τίποτε. Δεν κύτταζε πίσω του ούτε μία φορά.

—Δεν μπορεί να στραμυλήξει το πόδι του!... μουρμούρισε ο Άλφς, ο οποίος δεν κατώρθηκε πια να σταθ' όρθιος απ' την κούραση. Μά δεν πατάει αυτός σε κοφτερές πέτρες;... Δεν υπάρχει ένα φείδι σ' όλο το βουνό, για να τον δαγκάρη στη φτέρνα;... Όπου και νάσαι, θ' άρχισαν να τρέχει, «ααχίμ»!...

Ο Μιστέρ τον σήκωσε και τον κάθισε στους ώμους του.

—Δεν πειράζει άν σε γρατζουνίσουν λίγο τα κλαδιά! του είπε γελώντας. Μωρέ μπράβο, ύπρητες, που τον κουδάλει ο άφεντικός του!...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ

Όσο προχωρούσαν, μέρα με την ημέρα, ο άερας γινόταν καθορώτερος και άραιότερος συγχρόνως. Ο Κινέζος, συνηθισμένος άσφαλώς να ζ' στο βουνό, δεν φαινόταν να υποφέρει. Περπατούσε όλη την ημέρα, γρήγορα κι' έλαφρά, άκολουθώντας δρόμους στενούς και δύσδοτους, σκαρφαλώνοντας σε κρημνούς, γλυστρώντας μέσα στα δάση.

Ο Μιστέρ τον παρακολουθούσε με μεγάλο κόπο. Ήταν βέβαιος πια ότι οι λευκοί διέτρεχαν κάποιο σοδάρη κίνδυνο, κι' η Έλλην μαζί τους.

Οι κρυφές συνηνώσεις του Μογκέντ με τον άγνωστο ήταν πολύ άνυσυχατικές. Ο Ζάν είχε να διαλέξει μεταξύ των δυο: να παρακολουθήσει το καραβάνι, ή τον Κινέζο.

Πρότιμισε το δεύτερο, γιατί ύποπτευαν ότι ο Κινέζος πηγαίνει να στήσει κάποια ένέδρα. Ήταν καλύτερο λοιπόν να παρακολουθήσει την προετοιμασία, παρά να φτάσει όταν θα άρχισι η επίθεσι. Θα μπορούσε έτσι να προειδοποιήσει τους Άμερικανούς, για να φυλαχθούν...

★

Όσο προχωρούσαν στο βουνό, δεν συναντούσαν κανένα χωριό, δεν περνούσαν από μέρη κατοικημένα. Κάθε τόσο όμως, έβλεπαν από μακριά έναν άνθρωπο ύμν, μένο με μούρη ή με κόκκινο ρούχο, ο ό-
ποιος περπατούσε με μεγάλο βήματα προς την άνατολή, άκουμπώντας σ' ένα κοντρό ραβδί.

Οι περισσότεροι απ' τους όδοιπόρους αυτούς ήσαν μόνου. Κάποτε όμως, ήταν δυο μαζί, ένας νέος κι' ένας γέρος, κι' ο πρώτος βοηθούσε το δεύτερο στο περπάτημα.

Ο Μιστέρ πρόσεξε ότι ο Κινέζος άπέφυγε να βρεθ' στο δρόμο αυτών των ανθρώπων. Για να μη τον ιδούν, κρυβόταν πίσω απ' τα δέντρα και τους βράχους.

—Είπε «γιόγκι», και πώς σε προσκνήμα! έξήγησε ο Άλφς, δείχνοντας τους παράξενους διαβάτες. Άκούσα να λένε ότι, εδώ στα βουνά, οι προσκνήματι είναι περισσότεροι απ' τις πέτρες!...

Μη έξερώντας ποιά θα ήταν η συμπεριφορά των θιβετιανών άπέναντί του, ο Μιστέρ άπέφυγε κι' αυτός να συναντηθ' μαζί στο μουςοβί του άκμή ιχνη αίσιας. Δεν ά-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Άλλόκοτες συνήθειες του παλιού καιρού

Στην 35η Λεωφόρο της Νέας Υόρκης άπό-
χει ένα παράδοξο δικαστήριο, στο όποιο λύνονται όλες οι μικροδιαφορές που προέρχονται έξ' αίτιας διαφόρων ζώων. Σ' αυτό καταφεύγει ο άτυχής άνθρωπος που στο δρόμο τον δάγκωσε το σκυλί μιας κυρίας και σ' αυτό έπισης ζητάει ν' άποζημιωθεί μία νοικοκυρά, γιατί ο γάτος μίας γειτονιάς της της έ-
πλάτησε την κούνια της.

Έννοείτε ότι τα σπασμένα τα πληρώνουν πάντα οι άνθρωποι, οι ιδιοκτήται δηλαδή των ζώων.

Το ίδιο όμως δεν συνέβαινε και τον περασμένο αιώνα. Μέχρι το 1800 έξακολουθούσαν να τιμωρούν τα ζώα για τις ζημιές που έκαναν και να τα ύποβάλλουν στα ίδια μαρτύρια των μεγάλων έγκλημάτων. Έτσι πολλοί σκύλοι, πολλοί άζωα και γάτες, τελείωσαν τη ζωή τους στον τροχό και πολλοί χοίροι κάρκινι ζωντανά ή κρεμάστηκαν γιατί είχαν κάνει άνατριχιαστικά έγκληματα. Έκείνο τον καιρό, δηλαδή, έφαρμοζόταν ο νόμος του Μωυσέως, ο οποίος έλάωνε κατηγορηματικά, ότι: «Αν ένα βόδι, παραδειγματός χάριν, χτυπήσει με τα κέρατά του έναν άνδρα ή μία γυναίκα και τον σκοτώσει, το βόδι αυτό πρέπει άμέσως να σκοτωθ' και το κρέας του να πεταχθ' στα όρνεα».

Ο νόμος λοιπόν του Μωυσέως έφαρμοζόταν σ' όλόκληρη την Εύρωπη και ιδιαίτερος στη Γαλλία και κάθε μέρα είχε ένα σωρό θύματα. Το δικαστήριο των Ζώων, ήταν μία από τις πιο άπολυτικές διασκεδάσεις των Παρισινών. Όσο για τις «έκτελέσεις» των καταδικασμένων ζώων, έκαιραν χαρακτήρα πανηγυρικό και γιλιάδες κόσμου μαζεύονταν στην πλατεία της Γρένης για να παρακολουθήσουν τις τελευταίες στιγμές των... μελλοθανάτων. Οι προετοιμασίες της εκτέλεσεως δεν διέφεραν καθόλου από τις προετοιμασίες της θανατικής εκτέλεσεως ενός ανθρώπου. Άλλά άς σ' άς περιγράψουμε μερικά από αυτά τα έγκληματα των ζώων πριν άπ' την παράδοξη θανάτωσί τους.

Στο Κάν, το 1935, ένας χοίρος καταδικάστηκε στον άθιά πυρά θάνατος, γιατί είχε στραγγαλίσει ένα μικρό παιδί. Η περιέργη αυτή ιστορία έχει ως έξης:

Ο Άνρ Λαζν έζησε μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του, τον Γκαστόν και την Μαρτί, σε μία μεγάλη άγρόκτητι που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. Έπειδή ά-
γαπούσε πολύ την άγροτική ζωή, καλλιεργούσε μόνος του τα κτήματά του, κι' είχε ένα πλήθος κοττές, κουνέλια και χοίρους. Τα χρόνια περνούσαν με άπολυτή γαλήνη, όταν έσπρινά να πρωί βρέθηκε στραγγαλισμένο κοντά στο ένα πρωί βρέθηκε στραγγαλισμένο κοντά στο χορτοφάγο το ένα από τα παιδιά—ο μικρός Γκαστόν. Ο Λαζν κινήθηκε να περάνη από την άπειρία του παιδιού του: Κανείς δεν είχε δολοφονήσει ποτέ παιδί στο κτήμα. Άλλάωτε υπή έκείνη την ημέρα που γαλήνη αν ήταν ένας και τα σκυλιά του θα γαλήνη αν ήταν ένας και θα πρόβιθαν την παρουσία του.

Ο γιανός που έξετασε το πτώμα του Γκαστόν, έξακρίβωσε ότι ο θάνατός του είχε προέλθει από ένα δάγκωμα που τον είχαν κάνει στο λαιμό. Κάποιο ζώο λοιπόν είχε στραγγαλίσει τον άτυχο μικρό ενό έπαιζε μαζί του. Οι σκύλοι της άγρόκτητας άποκλείονταν να είχαν κάνει αυτό το έγκλημα γιατί έκείνη την ώρα ήσαν ακόμα δειμένοι. Ο μόνος που ύπρηξε ή ύπονοια ότι μπορούσε να έχει στραγγαλίσει το μικρό ήταν ένας χοίρος μαζί με τον όποιο ο μικρός Γκαστόν έπαιζε συχνά. Αυτός ήταν άλλωστε ελεύθερος έκείνη την ημέρα και γο-
ρίζε δεξιά κι' άριστερά μέσα στον κήπο. Τον συνέλαβαν λοιπόν και παράγωγι έδωσαν ότι είχε στο μουςοβί του άκμή ιχνη αίσιας. Δεν ά-

πήχε πια καμιά άμφισβόλια ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος του Γκαστόν Λαζν. Γι' αυτό τον έδωσαν άμέσως και τον ώδηγησαν προστά στο δικαστήριο των Ζώων. Έκει ο πρόεδρος, ά-
φου άκουσε όλη την τραγική ιστορία του Λαζν και βεβαιώθηκε για την ένοχη του κατηγορουμένου χοίρου, τον καταδίκασε στην έσχάτη των ποινών. Ο χοίρος του Λαζν θα πέδαε πάντα στη φυλάκιση της άλλης μέρας. Ός τότε όμως μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε μέσα στο κελλί του και να χαρ' ένα καλό πιάτο χυλό!

Την άλλη μέρα το πρωί, ο δήμιος και οι βοηθοί του έτοιμάσαν ένα μεγάλο σωρό από έλα, έδωσαν τα πόδια του χοίρου, τον έβαλαν να καθήσει επάνω κι' έπειτα ο γραμματέας του δικαστηρίου του διάβασε την καταδικαστική άπόφασι. Ο χοίρος είχε άνησυχήσει από τον κόσμο που έλεγε γύρω του και σαν να προσιοθανόταν τί τον περίμενε, άρχισε να στριγγίλλει με μία πένθυνη φωνή, σαν να τον έσφαζαν. Μά ο δήμιος είχε άναψει κιάλας τα έλα κι' όποτε από λίγα λεπτά ο κακός χοίρος χοίρος είχε άπανθρακωθ' ούρλιαζοντας φριχτά.

★

Το 1408, ένας άλλος επίσης χοίρος καταδικάστηκε στη Ρουέν, στον δι' άγχνης θάνατο, γιατί είχε σκοτώσει ένα παιδί. Κι' αυτή η ιστορία είναι πολύ παράδοξη. Θα έλεγε κανείς ότι πρόκειται για μία άποτροπή έκδίκησης. Άκούστε την:

Στη Ρουέν, ο κτηματίας Ζωρς Ντουφόν είχε ένα ξενάρι χοίρους που τους πρόσχε το μικρό παιδί του, ο Ζάν, για να μη καταστρέψουν τον κήπο της άγροκτητας. Παίζοντας συγχρόνως μαζί τους. Μία μέρα όμως το θηλυκό γουρουνι άρρώσθηκε και προκειμένου να ψοφήσει, ο Ντουφόν το έσφαξε μπροστά στα μάτια του σερνικού. Από κείνη λοιπόν την ημέρα το σερνικό έμεινε δύστροπο, δεν είχε πια όρεξι κι' άργιευε σ' όποιον το πλησίαζε. Μόνο στο μικρό Ζάν έξακολουθούσε να δείχνει μία πολύ περίεργη άφοσίωσι. Έτσι οι γονείς του μικρού τον άφιναν να το πλησιάζει και να το βάψει να φάει. Μία μέρα όμως που ο Ζάν ήταν μόνος με το χοίρο και κανείς άλλος δεν βρισκόταν στον κήπο, έκείνος του έπιτέθηκε έξαφνα, τον έρωξε κάτω, τον πάτησε με τα πόδια του κι' άρχισε να τον κομματιάσει με τα δόντια του.

Όταν γύρισε ο πατέρας του μικρού, βρήκε το Ζάν κομματιασμένο. Και το παράδοξο ήταν ότι ο χοίρος, σαν να είχε καταλάβει το έγκλημά του, είχε έξαφανισθ' από την άγρόκτητι. Ο Ζωρς Ντουφόν πήγε να τρελλάσει από τη λύπη του. Έστειλε όλους τους όπλητες του να βρουν τον... δολοφόνο του παιδιού του και έλάωσε ότι θα έδινε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό σ' έκεינו που θα κατώρwane να τον φέρη ζωντανό. Κι' άλήθεια, μετά από δυο ώρες ένας όπλητης τον βρήκε κρυμμένο σ' ένα θάμνο και τον έφερε στον Ντουφόν. Έκείνη την έποχή μόνο το δικαστήριο είχε το δικαίωμα να τιμωρήσει τα ζώα. Γι' αυτό κι' ο Ζωρς Ντουφόν τον παρέδωσε εκεί για να τον δικάσει. Κατά την διαδικασία ο εισαγγελέας έ-
χαρακτήρισε τον χοίρο ως έπικίνδυνο έγκλημα-
τία, πράγμα που παραδέχτηκε κι' οι άλλοι σύνεδροι. Έτσι ο χοίρος καταδικάστηκε στον δι' άγχνης θάνατο και, πριν άναστηθεί ο ήλιος, την άλλη μέρα, κρεμάστηκε φορώντας την μαύρη στολή του καταδίκου.

ΡΕΝΕ ΤΡΕΝΤΣΙΟΥΣ

66

Έμειναν σχέδια...

Ένα μυστικό γερμανικό έγγραφο, που βρέθηκε τελευταίως, άποκαλύπτει τα σχέδια που είχε ο Χίτλερ για την Άνγλία μετά την κατάληψή της—η όποια προέβλεπε για το καλοκαίρι του 1940. Θα την μετέβαλλε έπιδόση, ένα τεράστιο όπλο-
στάσι, όπου—σε κατασκευάζε έπλα για την κατάκτηση της Ρωσίας. Για ν' άποφύγη σε περίπτωση, σκόπευε να έκτα-
πεί και να φυλακίσει στην Εύρωπη όλο-
κληρο τον άρσενικό πληθυσμό ηλικίας 17-45 έτών, έπιδόση 12.000.000 άτομα.

Ο πόλεμος κι' οι έφημερίδες

Ο πόλεμος είχε μεγάλο αντίκτυπο στις έφημερίδες διαφόρων χωρών, ιδίως δε της Γαλλίας, του Βελγίου, της Έλλάδας, της Ιταλίας και της Μεν. Βρετανίας. Τις άναγκασε έπιδόση να περιορίσουν τις α-
λίσες τους σε 4 ή λιγώτερες. Αντίθετος, οι έφημερίδες των Ηνωμ. Πολιτειών, του Καναδά, της Σουηδίας, του Μεξικού, του Περου και της Άργεντινής δεν έχουν διο-
λου έπιδόση, και διατηρούν περισσότε-
ρες από 20 σελίδες.

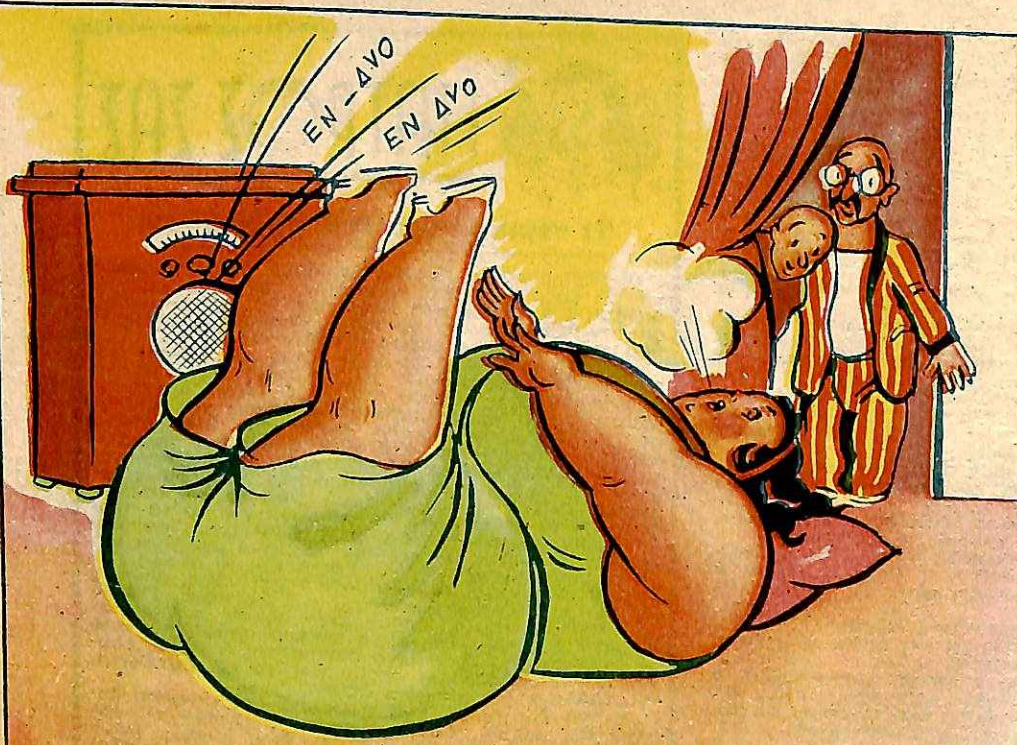
INSPIZETE OTI...

Οἱ ἄσσοι τῆς κολακείας

Μία φωνή στο σκοτάδι

Ἡ περιποίηση τοῦ προσώπου

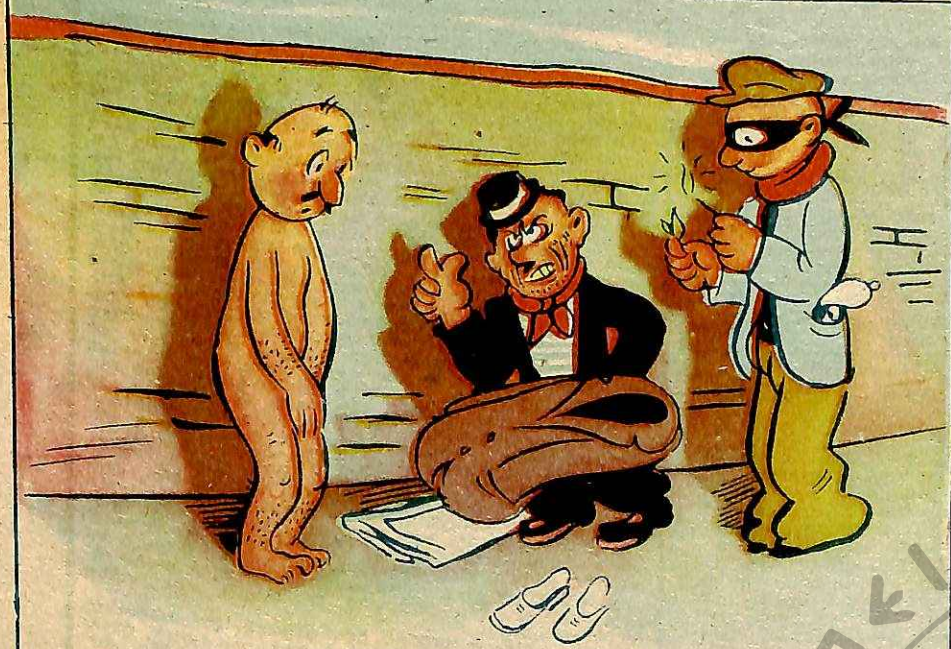
38

Ἡ Χοντρή κάνει γυμναστική με τὸ ραδιόφωνο.

ἮΘΕΛΕ ΡΩΤΗΜΑ:
Ὁ ὑδραυλικός: Μὴ συγχωρεῖ-
τε... Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπῆτι μὲ εἰδοποιή-
σαν ὅτι ἔσπασε ὁ σωλῆνας τοῦ νεροῦ!...

ΝΥΧΤΟΚΛΕΦΤΕΣ
— Ἀν δὲν εἶνε ἀπὸ καθαρὸ μαλλί, θὰ σὲ σπᾶσουμε σὺν ξύλα!...

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΙ
— Πότε λοιπὸν θ' ἀποφασίσετε νὰ ρηῖτε κι'
ἐσεῖς μαζί μας; Δὲν φαντάζεστε πόσο δια-
σκεδάζουμε!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ